

Ο ΑΝΤΕΡΣ Ο ΦΘΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 27 ΧΩΡΕΣ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
8.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΓΙΟΥΝΑΣ
ΓΙΟΥΝΑΣΟΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MÖRDAR-ANDERS OCH HANS VÄNNER

Από τις Εκδόσεις Piratförlaget, Στοκχόλμη 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Άντρας ο Φονιάς και οι φίλοι του**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Jonas Jonasson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γρηγόρης Ν. Κονδύλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jonathan Pelham

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχιατά

© Jonas Jonasson, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2016, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1642-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1643-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΙΟΥΝΑΣ ΓΙΟΥΝΑΣΟΝ

Ο ΑΝΤΕΡΣ

Ο ΦΘΟΝΙΑΣ

ΚΑΙ ΟΙ
ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

Μετάφραση από τα σουηδικά: Γρηγόρης Ν. Κονδύλης

*Μπαμπά, αυτό εδώ θα σου άρεσε.
Γι' αυτό σου το αφιερώνω.*

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΜΙΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

1

Το άτομο του οποίου η ζωή έμελλε να γεμίσει από θάνατο και κακοποίηση, από ληστές και κλέφτες στεκόταν και ονειροπολούσε στη ρεσεψιόν ενός από τα ελεεινότερα ξενοδοχεία της Σουηδίας.

Το μοναδικό εγγόνι του τσαμπάση, ήτοι του εμπόρου αλόγων, Χένρικ Μπέργμαν έριχνε, όπως πάντα, το φταίξιμο για τις αποτυχίες του στον παππού του. Ο γέρος ήταν από τους κορυφαίους εμπόρους υποζυγίων στη νότια Σουηδία· ποτέ δεν έπεφτε τον χρόνο κάτω από τα επτά χιλιάδες ζώα, όλα πρώτης τάξης.

Όμως, από το 1955 και μετά οι δόλιοι αγρότες άρχισαν να αντικαθιστούν τα καματάρικα και καθαρόαιμα άλογα του παππού με τρακτέρ και με μια ταχύτητα που ο παππούς αρνιόταν να κατανοήσει. Οι επτά χιλιάδες συναλλαγές έγιναν επτακόσιες, μετά εβδομήντα και, τέλος, επτά. Σε πέντε χρόνια, η πολλών εκατομμυρίων περιουσία της οικογένειας εξαφανίστηκε μέσα σε ένα σύννεφο καπνού από κινητήρες ντίζελ. Το 1960, ο μπαμπάς του ακόμη αγέννητου εγγονού προσπάθησε να σώσει ό,τι μπορούσε, περιπλανώμενος από τον ένα αγρότη στον άλλο, κάνοντας κήρυγμα για την κατάρα της εκμηχάνισης. Άσε που κυκλοφορούσαν ένα σωρό φήμες. Όπως ότι το πετρέλαιο, ως καύσιμο, προκαλούσε παλιαρρώστια αν έπεφτε πάνω σου – και ήταν γεγονός ότι έπεφτε.

Και μετά, ο πατέρας του πρόσθετε ότι έρευνες έλεγαν πως το πετρέλαιο προκαλούσε στειρότητα στους άντρες. Αν και αυτό το τελευταίο δεν έπρεπε να το ανέφερε. Πρώτον, δεν ήταν αλήθεια και, δεύτερον, ακουγόταν υπέροχο στα αυτιά του κάθε φαμελιάρη, πλην όμως μονίμως καυλωμένου, αγρότη που είχε από τρία έως οκτώ παιδιά να ταΐσει. Απέφευγαν να αγοράζουν προφυλακτικά, μια που ντρέπονταν να τα ζητήσουν, αλλά δεν ντρέπονταν καθόλου όταν αγόραζαν ένα Massey Ferguson ή ένα John Deere.*

Ο παππούς του πέθανε όχι μόνο πάμφτωχος αλλά και χτυπημένος του θανατά από μια κλοτσιά που του κατάφερε το τελευταίο του άλογο. Ο γιος του, περίλυπος και άνευ αλόγου, πήρε την απόφαση να αλλάξει δουλειά, έκανε κάποιου είδους μαθήματα και κατάφερε να τον προσλάβουν στην εταιρεία Facit AB, μία από τις κορυφαίες εταιρείες στον κόσμο σε γραφομηχανές και αριθμομηχανές. Κατ' αυτό τον τρόπο κατάφερε να τρακάρει με το μέλλον όχι μία αλλά δύο φορές κατά τη διάρκεια της ζωής του, μια που εμφανίστηκαν στην αγορά οι ηλεκτρονικές αριθμομηχανές. Και σαν η ζωή να ήθελε να γελοιοποιήσει εντελώς το τουβλοειδές προϊόν της Facit, η ιαπωνική εκδοχή του χωρούσε στην εσωτερική τσέπη του σακακιού.

Οι μηχανές του ομίλου Facit δε μίκρυναν (τουλάχιστον όχι αρκετά γρήγορα), αλλά μίκρυνε ο όμιλος και, τελικά, μαράζωσε και κατέληξε στο μηδέν.

Ο γιος του τσαμπάση πήρε πόδι. Για να απωθήσει την αίσθηση ότι η ζωή τον είχε γελάσει δύο φορές, στράφηκε στο ποτό. Άνεργος, πικραμένος, πάντα άπλυτος και ποτέ νηφάλιος, έχασε μεμιάς την ελκυστικότητά του στα μάτια της κατά είκοσι χρόνια νεότερης συζύγου του, η οποία τον ανέχτηκε αρχικά για λίγο, και μετά για άλλο λίγο.

* Γνωστές μάρκες τρακτέρ. (Σ.τ.Μ.)

Αλλά στο τέλος η υπομονετική νεαρή γυναίκα σκέφτηκε ότι το σφάλμα να παντρευτεί τον λάθος άντρα έπρεπε να διορθωθεί.

«Θέλω να χωρίσουμε», του είπε ένα πρωί, ενώ εκείνος τριγύριζε στο διαμέρισμά τους μόνο με το σλιπ, που είχε σκούρους λεκέδες, ψάχνοντας κάτι.

«Είδες μήπως το μπουκάλι με το κονιάκ;» ρώτησε ο σύζυγος.
«Όχι. Αλλά θέλω να χωρίσουμε».

«Το άφησα στον πάγκο της κουζίνας χθες βράδυ. Πρέπει να το μετακινήσεις».

«Πιθανώς να κατέλιξε στο ντουλάπι για τα ποτά όταν καθάριζα την κουζίνα, δε θυμάμαι, αλλά τώρα προσπαθώ να σου εξηγήσω ότι θέλω να χωρίσουμε».

«Στο ντουλάπι με τα ποτά, ε; Βέβαια, εκεί έπρεπε να είχα κοιτάξει εξαρχής. Χαζομάρα μου. Θα φύγεις από εδώ, είπες; Υποθέτω, βέβαια, ότι θα πάρεις μαζί σου κι αυτόν που μόνο να χέζεται ξέρει, έτσι δεν είναι;»

Ναι, πήρε μαζί της και τον μπέμπη. Ένα κατάξανθο αγοράκι με καλοσυνάτα, καταγάλανα μάτια. Αυτόν που πολύ αργότερα θα κατέλιγε να δουλεύει σε ρεσεψιόν.

Η μητέρα είχε φανταστεί μια καριέρα δασκάλας ξένων γλωσσών, αλλά ο μπέμπης έτυχε να έρθει ένα τέταρτο πριν από τις τελικές εξετάσεις για το πτυχίο. Οπότε πήγε στη Στοκχόλμη, μαζί με τον μικρό και όλα τα σέα και τα μέα της, και υπέγραψε τα χαρτιά του διαζυγίου. Άλλαξε ξανά το επώνυμό της σε «Πέρσον», χωρίς να σκεφτεί τις επιπτώσεις που αυτό θα είχε για το παιδί το οποίο είχε ήδη το όνομα «Περ» (όχι πως δεν μπορεί να λέγεται κανείς «Περ Πέρσον», ή, αν θέλετε, «Γιούνας Γιούνασον», αλλά είναι κάπως μονότονο, τέλος πάντων).

Στην πρωτεύουσα βρήκε δουλειά στη Δημοτική Αστυνομία και την έβαλαν να ελέγχει τα πάρκινγκ. Έτσι, η μητέρα του Περ Πέρσον έπαιρνε καθημερινά κάθε δρόμο και δρομάκι, άκουγε σχεδόν πάντα τα εξ αμάξης από εκείνους που είχαν παρκάρει παράνομα, και κυρίως από εκείνους που είχαν τον τρόπο τους να πληρώνουν

τα πρόστιμα που τους έκοβε. Το όνειρο για το δασκαλίκι χάθηκε, ήτοι το όνειρο να διδάξει ποιες γερμανικές προθέσεις συντάσσονταν με αιτιατική και ποιες με δοτική σε μαθητές που, ομολογουμένως, δεν έδιναν δεκάρα τσακιστή για το τι ίσχυε.

Όταν όμως η μητέρα διένυσε μισή αιωνιότητα στο επάγγελμα που θα ήταν απλώς προσωρινό, ένας από όλους εκείνους τους παράνομα σταθμευμένους που της έψελναν τον αναβαλλόμενο έχασε τον ειρμό των ψαλμών του όταν ανακάλυψε τη γυναίκα κάτω από τη στολή της Δημοτικής Αστυνομίας. Το ένα έφερε το άλλο και βρέθηκαν να δειπνούν σε ρεστοράν εκλεκτό, όπου το πρόστιμο σκίστηκε στα δύο, ακριβώς τη στιγμή που σερβιρίστηκε ο καφές με το κονιάκ. Και όταν το άλλο έφερε το παράλλο, ο παραβάτης έκανε πρόταση γάμου στη μαμά του Περ Πέρσον.

Ο επίδοξος μνηστήρας τύχαινε να είναι Ισλανδός τραπεζίτης, έτοιμος να μετακομίσει στο Ρείκιαβικ. Υποσχέθηκε στην ενδεχομένως μελλοντική σύζυγό του τον ουρανό με τ' άστρα αν τον ακολουθούσε. Και σε μια έξαρση ισλανδικής ευγένειας, είπε πως ήταν και ο γιος της ευπρόσδεκτος να τους ακολουθήσει. Αλλά τα χρόνια είχαν ήδη περάσει, και μάλιστα σε βαθμό που ο κατάξανθος μπόμπιρας είχε ενηλικιωθεί και μπορούσε να αποφασίζει για τον εαυτό του. Υπολόγιζε σε ένα καλύτερο μέλλον στη Σουηδία, αλλά μια που κανείς δεν μπορεί να συγκρίνει αυτό που συνέβη σε σχέση με αυτό που θα μπορούσε να συμβεί, δε γίνεται και να πει αν ο νεαρός είχε πέσει μέσα ή έξω στους υπολογισμούς του.

Ο Περ Πέρσον δούλευε ήδη από τα δεκαέξι του, παράλληλα με τις γυμνασιακές σπουδές, στις οποίες δεν έδειχνε και ιδιαίτερα μεγάλη προσοχή. Ποτέ δεν εξήγησε λεπτομερώς στη μάνα του τι σόι δουλειά ήταν αυτή που έκανε. Είχε, βεβαίως, τους λόγους του.

«Για πού το 'βαλες, αγόρι;» τύχαινε να ρωτάει καμιά φορά η μητέρα.

«Για τη δουλειά, μαμά».

«Τόσο αργά;»

«Ναι, έχει δουλειά εκεί όλη την ώρα».

«Και τι είδους δουλειά είπαμε ότι είναι;»

«Μα σου το έχω εξηγήσει τόσες φορές. Είμαι βοηθός στον... τομέα διασκέδασης. Συναντήσεις μεταξύ ανθρώπων και τα ρέστα».

«Τι βοηθός, δηλαδή; Και πώς λέγεται...»

«Πρέπει να φύγω αμέσως, μαμά. Θα συνεχίσουμε μετά την κουβέντα».

Ο Περ Πέρσον είχε ξεφύγει για άλλη μία φορά. Φυσικά και δεν ήθελε να μιλήσει για λεπτομέρειες του είδους ότι ο εργοδότης του πακετάριζε και πουλούσε περιστασιακό σεξ σε ένα μεγάλο, παλιό, κίτρινο, ξύλινο σπίτι στο Χούντινγκε νοτίως της Στοκχόλμης. Ή ότι η επιχείρηση είχε την ονομασία «Club Amore». Ή ότι η δουλειά του αγοριού της περιλάμβανε από λογιστικά μέχρι συνοδεία και έλεγχο. Αυτό σήμαινε ότι ο κάθε πελάτης συνοδευόταν στο κατάλληλο δωμάτιο για το κατάλληλο είδος έρωτα που επιθυμούσε και για το κατάλληλο χρονικό διάστημα. Το αγόρι της έφτιαχνε το πρόγραμμα εργασίας, χρονομετρούσε τις επισκέψεις, κρυφάκουγε έξω από τις πόρτες (και άφηνε τη φαντασία του να οργιάζει). Αν υποψιαζόταν ότι κάτι μπορεί να πήγαινε στραβά, έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου.

Και μόλις η μητέρα μετανάστευσε και ο Περ Πέρσον τελείωσε με τις σπουδές του και τυπικά, ο εργοδότης του επέλεξε να αλλάξει κλάδο. Το «Club Amore» έγινε «Pensionat Sjofudden», δηλαδή «Πανσιόν Ακρωτήρι». Όχι πως βρισκόταν δίπλα σε θάλασσα ή πάνω σε κανένα ακρωτήριο. Αλλά όπως είπε και ο ιδιοκτήτης του μικρού ξενοδοχείου:

«Κάπως πρέπει να λέγεται αυτή η μαλακία».

Δεκατέσσερα δωμάτια. Διακόσιες είκοσι πέντε κορόνες τη βραδιά. Κοινή τουαλέτα και ντουζ. Καθαρά σεντόνια και πετσέτες μία φορά την εβδομάδα, αλλά μόνο αν τα χρησιμοποιημένα φαίνονταν αρκετά χρησιμοποιημένα. Το να αλλάξεις δραστηριότητα και να γίνεσαι από ερωτική φωλιά ξενοδοχείο τρίτης

κατηγορίας δεν ήταν αυτό που επιθυμούσε πραγματικά ο ιδιοκτήτης. Είχε κερδίσει πολύ περισσότερα λεφτά με τους πελάτες να έχουν παρέα στο κρεβάτι. Και όταν υπήρχε κάποιος κενός στο ωράριο των κοριτσιών, πήγαινε κι ο ίδιος να πλαγιαίσει με κάποια από αυτές για λίγο.

Το μόνο πλεονέκτημα που είχε το «Ακρωτήρι» ήταν ότι δεν ήταν εξίσου παράνομο. Ο πρώην ιδιοκτήτης του σεξ κλαμπ κάθισε και το σκέφτηκε, έκανε τις μετατροπές επί οκτώ μήνες και όλα του φάνηκαν καλά καμωμένα.

Ο Περ Πέρσον, που είχε αποδείξει το ταλέντο του στα λογιστικά, ανέλαβε τη ρεσεψιόν, μια δουλειά που δεν ήταν και η χειρότερη που υπήρχε (αν και ο μισθός ήταν). Η δουλειά του ήταν να φροντίζει για την υποδοχή και την αναχώρηση των πελατών, να βεβαιώνεται ότι οι πελάτες πλήρωναν, να παρακολουθεί τις κρατήσεις και τις ακυρώσεις. Αν χρειαζόταν, ήταν και λίγο ευγενικός, όσο αυτό δεν είχε αρνητικό αντίκτυπο στο αποτέλεσμα.

Ήταν μια καινούργια επιχείρηση, με καινούργιο όνομα, και η θέση του Περ Πέρσον ήταν διαφορετική και πιο υπεύθυνη από πριν. Αυτό τον έκανε να πάει στο αφεντικό και να προτείνει συννευταμένα και ταπεινά μια αναπροσαρμογή του μισθού του.

«Προς τα πάνω ή προς τα κάτω;» ρώτησε το αφεντικό.

Ο Περ Πέρσον απάντησε ότι θα προτιμούσε προς τα πάνω. Η κουβέντα τους δεν πήρε την κατεύθυνση που επιθυμούσε. Διότι τώρα στεκόταν εκεί και ήλπιζε ότι θα μπορούσε, τουλάχιστον, να κρατήσει αυτό που ήδη είχε.

Και αυτό έγινε. Το αφεντικό, όμως, αποδείχθηκε αρκετά γενναϊόδωρο, ώστε να του κάνει την εξής πρόταση:

«Μπορείς να μετακομίσεις στο δωμάτιο πίσω από τη ρεσεψιόν, γαμώτο, και να μην πληρώνεις ενοίκιο στο διαμέρισμα που άφησε η μητέρα σου φεύγοντας».

Χμμμ... Ο Περ Πέρσον συμφώνησε πως ήταν κι αυτός ένας τρόπος να εξοικονομήσει μερικά χρήματα. Και μια που τον μι-

σθό του δεν τον δήλωνε στην Εφορία, μπορούσε να παίρνει τόσο το επίδομα από την Πρόνοια όσο και εκείνο της ανεργίας.

Έτσι, ο νεαρός ρεσεψιονίστας έγινε ένα με τη δουλειά του. Εργαζόταν και ζούσε στη ρεσεψιόν του. Πέρασε ένας χρόνος, δύο χρόνια, πέντε χρόνια και ουσιαστικά τίποτα δεν πήγε καλύτερα για τον νεαρό απ' όσο είχε πάει για τον πατέρα και τον παππού του. Και το φταιξιμο για όλα αυτά το έριχνε στον παππού. Ο γέρος είχε υπάρξει πολλές φορές εκατομμυριούχος. Και τώρα στεκόταν εκεί το ίδιο του το αίμα, η τρίτη γενιά, πίσω από έναν πάγκο, και καλοδεχόταν βρομιάρηδες πελάτες που άκουγαν σε ονόματα τύπου «Άντερς ο Φονιάς» και άλλα τέτοια απαίσια.

Αυτός ειδικά ο Άντερς ο Φονιάς τύχαινε να είναι ένας από τους πελάτες που έμεναν πολύ καιρό στην πανσιόν. Στην πραγματικότητα, ονομαζόταν Γιούχαν Άντερσον και είχε περάσει στη φυλακή σχεδόν όλη την ενήλικη ζωή του. Δεν τα κατάφερε με τα λόγια και τις διατυπώσεις, αλλά είχε ανακαλύψει αρκετά νωρίς στη ζωή ότι μπορούσε να βρίσκει το δίκιο του αν πλάκωνε στα σκαμπίλια όποιον του έφερε αντίρρηση ή έδινε, έστω, την εντύπωση ότι σκόπευε να το κάνει. Και να τον ξαναπλάκωνε, αν ήταν αναγκαίο.

Αυτό το είδος διαλόγου οδήγησε τον νεαρό Γιούχαν σε κακές συναναστροφές. Οι νέες γνωριμίες τον ανάγκασαν να αναμείξει την ήδη βίαιη τεχνική επιχειρηματολογίας με αλκοόλ και χάπια, και τότε ήταν που το πράγμα εκτροχιάστηκε εντελώς. Το αλκοόλ και τα χάπια τού χάρισαν δώδεκα χρόνια φυλάκιση όταν ήταν μόλις είκοσι χρόνων, επειδή δεν κατάφερε να εξηγήσει πώς το δικό του τσεκούρι βρέθηκε χωμένο στην πλάτη του κορυφαίου διανομέα αμφεταμίνης στην περιοχή.

Οκτώ χρόνια αργότερα, ο Άντερς ο Φονιάς ήταν πάλι έξω και γιόρτασε με τέτοιο ενθουσιασμό την αποφυλάκισή του, που δεν πρόλαβε να ξεμεθύσει όταν του έριξαν άλλα δεκατέσσερα χρονάκια για να τα προσθέσει στα προηγούμενα οκτώ. Αυτή τη φορά φιγουράρισε στην υπόθεση και ένα κυνηγετικό όπλο. Από

κοντινή απόσταση. Στα μούτρα εκείνου που είχε αναλάβει μετά τον τύπο με το τσεκούρι στην πλάτη. Ένα εξαιρετικά δυσάρεστο θέαμα για εκείνους που κλήθηκαν να καθαρίσουν τη σκηνή του εγκλήματος.

Ο Άντερς ο Φονιάς υποστήριξε ενώπιον του δικαστηρίου ότι δεν το εννοούσε. Έτσι πίστευε, τουλάχιστον. Δε θυμόταν και πολλά από το πώς είχαν εξελιχθεί τα πράγματα. Δηλαδή, περίπου τα ίδια με την επόμενη βόλτα, τότε που έκοψε τον λαϊμό ενός τρίτου επιχειρηματία στον τομέα χαπιών, επειδή εκείνος έτυχε να τον κατηγορήσει ότι είχε κακή διάθεση. Ο άντρας που βρέθηκε αμέσως με τον λαϊμό κομμένο δεν είχε και άδικο, αν και αυτό δεν τον βοήθησε πολύ.

Στα πενήντα έξι του χρόνια ο Άντερς ο Φονιάς βρέθηκε πάλι εκτός φυλακής. Σε αντίθεση με τις προηγούμενες φορές, τώρα δεν ήταν μια προσωρινή έξοδος αλλά κάτι μόνιμο. Αυτό είχε σκεφτεί. Αλλά έπρεπε να μείνει μακριά από το ποτό. Και τα χάπια. Και από όλα και όλους που είχαν κάποια σχέση με το αλκοόλ ή τα χάπια.

Βέβαια, η μπίρα δεν ήταν και τόσο επικίνδυνη τον έκανε χαρούμενο ως επί το πλείστον. Ή μισοχαρούμενο. Ή, τέλος πάντων, δεν τρελαινόταν.

Είχε πάει στο «Ακρωτήρι» πιστεύοντας ότι το μέρος αυτό πρόσφερε ακόμη απολαύσεις από αυτές που αποδεικνύονταν κομματάκι ελλειμματικές αν βρισκόσουν μία δεκαετία, ή τρεις, στη φυλακή. Όταν καταλάγιασε η απογοήτευση από αυτό που βρήκε εκεί, αποφάσισε να πιάσει ένα δωμάτιο στην πανσιόν. Κάπου έπρεπε να μείνει, και ένα διακοσάρι, και κάτι φιλά, για μία νύχτα δεν ήταν κάτι που θα του χαλούσε τη διάθεση, αν μάλιστα σκεφτόταν πού τον οδηγούσε συνήθως η άσχημη διάθεσή του.

Ήδη πριν πάρει το κλειδί του δωματίου την πρώτη φορά, ο Άντερς ο Φονιάς είχε προλάβει να πει την ιστορία της ζωής του

στον νεαρό ρεσεψιονίστα που βρέθηκε μπροστά του. Η ιστορία αυτή περιλάμβανε και τα παιδικά του χρόνια, έστω κι αν ο φονιάς δε θεωρούσε ότι αυτό είχε κάποια σχέση με όσα είχαν ακολουθήσει μετά. Τα παιδικά του χρόνια ήταν γεμάτα από έναν πατέρα που τα έπινε μετά τη δουλειά, για να μπορεί να τα βγάζει πέρα με τη ζωή, και από μια μητέρα που είχε αρχίσει να κάνει το ίδιο, για να τα βγάζει πέρα με τον πατέρα του. Αυτό κατέληξε στο να μην αντέχει άλλο ο πατέρας τη μητέρα και να της το δείχνει με ένα γερό ξύλο ανά τακτά χρονικά διαστήματα, κυρίως όταν έβλεπε και ο γιος.

Ο νεαρός στη ρεσεψιόν δεν τόλμησε, μετά την ιστορία αυτή, να κάνει κάτι άλλο πέρα από το να καλωσορίζει τον Άντερς τον Φονιά στην πανσιόν με μια χειραψία. Φυσικά, συστήθηκε αμέσως: «“Περ Πέρσον”», είπε.

«“Γιούχαν Άντερσον”», αντιγύρισε ο φονιάς και υποσχέθηκε να σκοτώνει όσο λιγότερο γινόταν από εδώ και στο εξής.

Αμέσως μετά ρώτησε τον ρεσεψιονίστα αν είχε καμιά μπίρα να του δώσει. Δεκαεπτά χρόνια χωρίς μπίρα είχε στεγνώσει εντελώς ο άνθρωπος.

Ο Περ Πέρσον δεν είχε σκοπό να ξεκινήσει τη σχέση του με τον Άντερς τον Φονιά αρνούμενος να του προσφέρει μια μπίρα. Ρώτησε όμως, ενώ γέμιζε ένα ποτήρι, αν ο κύριος Άντερσον θα μπορούσε να κρατήσει εκτός εξίσωσης το αλκοόλ και τα χάπια.

«Ναι, μάλλον είναι καλύτερα έτσι», είπε ο Γιούχαν Άντερσον. «Μπορείς, ωστόσο, να με λες “Άντερς ο Φονιάς”. Άλλωστε, όλοι έτσι με αποκαλούν».

2

Οφειλαν να χαίρονται με τα μικρά και ασήμαντα πράγματα. Όπως, για παράδειγμα, ότι πέρασαν τόσοι μήνες χωρίς ο Άντερς ο Φονιάς να σκοτώσει ούτε τον ρεσεψιονίστα ούτε κάποιον άλλο στο ξενοδοχείο ή στη γειτονιά. Ή ότι το αφεντικό άφηνε τον Περ Πέρσον να κλείνει τη ρεσεψιόν του για να έχει μερικές ελεύθερες ώρες κάθε Κυριακή. Κι αν ο καιρός –σε αντίθεση με όλα τα άλλα στη ζωή– ήθελε να κάνει το χατίρι του ρεσεψιονίστα, εκείνος άρπαζε την ευκαιρία και έβγαινε έξω. Όχι για να το γλεντήσει, τα λεφτά δεν έφταναν ποτέ για τέτοια ξεσηκώματα. Το να κάθεται, όμως, σε ένα παγκάκι και να συλλογίζεται ήταν πάντα τζάμπα.

Εκεί καθόταν λοιπόν, με τέσσερα σάντουιτς με χοιρομέρι και ένα μπουγκάλι χυμό βατόμουρο, όταν, εντελώς αναπάντεχα, άκουσε ένα άτομο να του μιλάει.

«Πώς είσαι, τέκνο μου;»

Μπροστά του στάθηκε μια γυναίκα, όχι πολύ μεγαλύτερη από τον ίδιο. Έδειχνε πολύ βρόμικη και ταλαιπωρημένη. Ένα λευκό κολάρο ιερέα έλαμπε γύρω από τον λαιμό της, παρά τον σκούρο λεκέ που υπήρχε πάνω του.

Ο Περ Πέρσον δεν είχε μπει ποτέ στον κόπο να ασχοληθεί με τη θρησκεία, αλλά μια ιερέας ήταν, εν πάση περιπτώσει, μια ιερέας, και σκέφτηκε πως άξιζε τουλάχιστον τον ανάλογο σε-

βασμό που ο ίδιος έδειχνε στους δολοφόνους, στους ναρκομα-
νείς και σε όλο το σύνθητες ανθρώπινο σκουπιδαριό που συνα-
ντούσε στη δουλειά. Ίσως και περισσότερο.

«Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον», έκανε εκείνος. «Σίγουρα
ήμουν και καλύτερα, ή μπορεί και όχι, τώρα που το ξανασκέ-
φτομαι. Η ζωή μου βρίθει από βάσανα, θα έλεγα».

*Μπα που να πάρει, σαν πολύ στο προσωπικό να το έριξα, σκέ-
φτηκε. Καλύτερα να βάλω τα πράγματα στη θέση τους.*

«Αλλά δε θέλω να σκοτίζω τώρα την παστώρισσα με τα δι-
κά μου ασήμαντα θέματα υγείας και διάθεσης. Αν έχω κάτι να
βάξω στο στόμα μου, όλα τακτοποιούνται», είπε και της έδωσε
να καταλάβει ότι η κουβέντα είχε τελειώσει ανοίγοντας το τά-
περ με τα σάντουιτς.

Ωστόσο, η ιερέας δε φάνηκε να αντιλαμβάνεται το νόημα
αυτής της κίνησης. Αντιθέτως, του είπε ότι δε θα ήταν επαχθές
να προσφέρει τις υπηρεσίες της σε μεγάλο, ή μικρό, βαθμό, αν
αυτό επρόκειτο να κάνει τη ζωή του πιο υποφερτή. Δε θα ήταν
ωραία μια μεσολαβητική προσευχή για λογαριασμό του; Δεν της
έκανε καθόλου κόπο.

Μεσολαβητική προσευχή για λογαριασμό του; Ο Περ Πέρ-
σον αναρωτήθηκε πώς είχε περάσει από το μυαλό της άπλυτης
παστώρισσας ότι κάτι τέτοιο θα τον βοηθούσε. Μπας και πίστευε
ότι θα άρχιζε να βρέχει λεφτά από τον ουρανό; Ή μήπως ψωμί
και πατάτες; Αν και... αφού το ήθελε έτσι. Δεν του έκανε καρ-
διά να διώξει κάποιον που ήθελε το καλό του άλλου.

«Ευχαριστώ πολύ. Αν η ιερέας πιστεύει ότι μια μεσολαβητική
έκκληση προς τα ουράνια μπορεί να κάνει τη ζωή μου πιο υπο-
φερτή, δε θα είμαι εγώ εκείνος που θα την εμποδίσει».

Η ιερέας χαμογέλασε και κάθισε στο παγκάκι του πάρκου
δίπλα στον ρεσεψιονίστα, που έκανε το κυριακάτικο ρεπό του.
Και έπιασε αμέσως δουλειά.

«Κύριε, δες το τέκνο Σου... Πώς σε λένε, αλήθεια;»

«Με λένε “Περ”», αποκρίθηκε ο Περ Πέρσον και αναρω-

τήθηκε μέσα του τι θα έκανε ο Θεός με αυτή την πληροφορία.

«Κύριε, δεξ το τέκνο Σου, τον Περ, δεξ πόσο υποφέρει...»

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν υποφέρω και τόσο».

Ο Περ Πέρσον ζήτησε συγγνώμη και υποσχέθηκε να την αφήσει να ολοκληρώσει τη μεσολαβητική προσευχή με την ησυχία της.

«Ευχαριστώ», είπε η ιερέας και πήρε καινούργια φόρα. «Κύριε, δεξ το τέκνο Σου, δεξ πόσο πιστεύει ότι θα μπορούσε να ένιωθε καλύτερα, αν και δεν υποφέρει και τόσο. Κύριε, χάρισε του ασφάλεια, μάθε τον να αγαπάει τον κόσμο και μάθε τον κόσμο να αγαπάει αυτόν. Ω Χριστέ, κουβάλα τον σταυρό Σου στο πλάι του, ελθέτω η Βασιλεία σου, και τα λοιπά».

Και τα λοιπά; έκανε μέσα του ο Περ Πέρσον, αλλά δεν τόλμησε να πει κάτι.

«Ο Θεός να σε ευλογεί, τέκνο μου, με δύναμη και εξουσία και... δύναμη. Εις το όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Αμήν».

Ο Περ Πέρσον δεν ήξερε πώς γινόταν μια μεσολαβητική προσευχή, αλλά αυτό που μόλις είχε ακούσει του είχε φανεί πραγματική τηλάλα. Και ήταν όντως έτοιμος να της το πει, όταν η ιερέας τον πρόλαβε.

«Είκοσι κορόνες, ευχαριστώ».

Είκοσι κορόνες; Γι' αυτό το πράγμα;

«Μα ζητάει πληρωμή η παστόρισσα για την υπέρ μου μεσολάβηση;» έκανε ο Περ Πέρσον.

Η ιερέας έγενεψε καταφατικά. Τις μεσολαβητικές προσευχές δεν τις πετάς έτσι απερίσκεπτα και βιαστικά. Απαιτούν συγκέντρωση και αφοσίωση, πραγματικό κόπο – ακόμα και ένας ιερέας πρέπει να μπορεί να επιβιώνει, όσο βρίσκεται στη Γη και όχι στον Παράδεισο.

Αυτά που μόλις είχε ακούσει ο Περ Πέρσον δεν του είχαν φανεί λόγια αφοσιωμένου και συγκεντρωμένου ατόμου, και πολύ φοβόταν πως, όταν ερχόταν η ώρα της παστόρισσας, δε θα την περίμενε ακριβώς ο Παράδεισος αλλά κάποιο άλλο μέρος.

«Τι λες για δέκα κορόνες, τότε;» έκανε άλλη μια προσπάθεια η ιερέας.

Μα καλά, τι έκανε τώρα, έριχνε την τιμή από το ελάχιστο στο σχεδόν τίποτα; Ο Περ Πέρσον την κοίταξε πιο προσεκτικά και είδε κάτι... άλλο. Μήπως δυστυχία;

Και έτσι αποφάσισε ότι μάλλον ήταν κι αυτή μια αδελφή ψυχής, μια βασανισμένη ψυχή, και όχι καμιά απατεώνισσα.

«Θα ήθελε ένα σάντουιτς η παστόρισσα;» τη ρώτησε.

Το πρόσωπο της παστόρισσας φωτίστηκε.

«Ω, ναι, ευχαριστώ, θα ήταν τέλειο. Ο Θεός να σε ευλογεί!»

Ο Περ Πέρσον τής είπε ότι σχεδόν τα πάντα, μέσα από μια ιστορική προοπτική, έδειχναν πως ο Κύριος ήταν απασχολημένος με άλλα και όχι ακριβώς με το να ευλογεί τον Περ. Και ότι η προσευχή που έγινε για λογαριασμό του προ ολίγου δε θα το άλλαζε αυτό.

Η παστόρισσα φάνηκε έτοιμη να του απαντήσει, αλλά ο ρεσεψιονίστας αποδείχθηκε γρηγορότερος και της πάσαρε το τάπερ του.

«Ορίστε», της είπε. «Ας απολαύσουμε το φαγητό χωρίς λόγια».

«“Τους πράους τούς οδηγεί στη σωστή απόφαση· σ’ αυτούς τον δρόμο του διδάσκει”. Ψαλμοί 25:9», είπε η ιερέας μπουκωμένη από το σάντουιτς.

«Όπως είπαμε, λοιπόν, φαγητό χωρίς λόγια», είπε ο Περ Πέρσον.

Ήταν πράγματι ιερέας. Του αφηγήθηκε, ενώ μασούσε και κατέβαζε ασταμάτητα τα τέσσερα σάντουιτς με χοιρομέρι του ρεσεψιονίστα, ότι μέχρι και την προηγούμενη είχε δική της ενορία, όταν κατά τη διάρκεια του κηρύγματος τη διέκοψαν και της ζητήθηκε από τον πρόεδρο του Εκκλησιαστικού Συμβουλίου να κατέβει από τον άμβωνα, να μαζέψει τα πράγματά της και να πάρει δρόμο.

Αυτό ο Περ Πέρσον το βρήκε πολύ άσχημο. Δεν υπήρχε κάτι σχετικό με την προστασία του εργαζόμενου στον τομέα των ουράνιων επαγγελμάτων;

Ναι, και βέβαια υπήρχε, αλλά ο πρόεδρος θεωρούσε ότι είχε σοβαρούς λόγους για την απόφασή του. Τώρα έτυχε να συμφωνεί και όλη η ενορία μαζί του. Τουλάχιστον δύο από τα μέλη της ενορίας τής είχαν πετάξει, παρεμπιπτόντως, αντίτυπα των Ψαλμών καθώς εκείνη απομακρυνόταν.

«Όπως καταλαβαίνεις, υπάρχει και μια πιο μακροσκελής εκδοχή. Θέλεις να την ακούσεις; Και για να ξέρεις, η ζωή μου δεν ήταν ακριβώς μόνο γλέντια και χαρές».

Ο Περ Πέρσον κάθισε και σκέφτηκε. Ήθελε άραγε να μάθει τι άλλο θα μπορούσε να περιλαμβάνει η ζωή μιας παστόρισσας ή του έφταναν τα βάσανα που κουβαλούσε ο ίδιος χωρίς τη δική της βοήθεια;

«Δεν είμαι σίγουρος ότι η ζωή μου θα γίνει καλύτερη αν ακούσω για άλλους που ζουν σε παρόμοια σκοτάδια», της απάντησε τελικά. «Βέβαια, ευχαρίστως να μου κάνεις μια περιλήψη όσον συνέβησαν, χωρίς να μακρηγορήσεις».

Μια περίληψη; Εν πάση περιπτώσει, η περίληψη ήταν ότι αυτή, εδώ και επτά ημέρες τώρα, περιπλανιόταν από Κυριακή σε Κυριακή. Κοιμόταν σε υπόγεια και ένας Θεός ήξερε πού αλλού, έτρωγε ό,τι έβρισκε...

«Όπως τέσσερα στα τέσσερα σάντουιτς με χοιρομέρι», έκανε ο Περ Πέρσον. «Θα ήθελες να βοηθήσεις τη χώνεψη του μοναδικού φαγητού που είχα πίνοντας και τον τελευταίο χυμό βατόμουρου που τυχαίνει επίσης να έχω;»

Η παστόρισσα δεν έφερε καμία απολύτως αντίρρηση. Κι όταν έσβησε και τη δίψα της, είπε:

«Με λίγα λόγια, δεν πιστεύω στον Θεό. Και ακόμα λιγότερο στον Ιησού. Ο πατέρας μου με ανάγκασε να ακολουθήσω τα πιστεύω του –του πατέρα μου, δηλαδή, όχι του Ιησού–, καθώς είχε την ατυχία να αποκτήσει μόνο μία κόρη και ποτέ γιο. Αν και

ο πατέρας αναγκάστηκε να το κάνει αυτό πιεζόμενος, με τη σειρά του, από τον πατέρα του, τον παππού μου. Μπορεί να ήταν και οι δύο σταλμένοι από τον Διάβολο, δεν ξέρω. Εν πάση περιπτώσει, το προεσβυτέριο έμεινε στην οικογένεια».

Όταν η παστόρισα αναφέρθηκε στο να είναι κάποιος θύμα και να ζει στη σκιά του πατέρα του ή του παππού του, ο Περ Πέρσον ένιωσε πως κάτι τον συνέδεε μαζί της. Και της είπε ότι, αν τα παιδιά δεν υποχρεώνονταν να ασχολούνται με τις μαλακίες των προηγούμενων γενεών, ίσως να υπήρχε μια κάποια τάξη στη ζωή τους.

Η ιερέας απέφυγε να επισημάνει πόσο αναγκαία ήταν η ύπαρξη προηγούμενων γενεών για τη δική τους ύπαρξη. Αντ' αυτού, ρώτησε τι ήταν εκείνο που τον είχε οδηγήσει... σε αυτό το παγκάκι στο πάρκο.

Α, ναι, αυτό εδώ το παγκάκι. Όπως και στη βαρετή ρεσεψιόν ξενοδοχείου όπου έμενε και εργαζόταν. Και έπινε καμιά μπίρα με τον Άντερς τον Φονιά.

«Τον Άντερς τον Φονιά;» έκανε απορημένη η ιερέας.

«Ναι», αποκρίθηκε ο ρεσεψιονίστας. «Μένει στο “7”».

Ο Περ Πέρσον σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να αφιερώσει κάνα δυο λεπτά στην παστόρισα, μια που τον ρώτησε. Έτσι, της μίλησε για τον παππού που είχε σπαταλήσει τα εκατομμύριά του. Για τον πατέρα που τα είχε παρατήσει όλα. Για τη μητέρα που γαντζώθηκε πάνω σε έναν Ισλανδό τραπεζίτη και έφυγε από τη χώρα. Και το πώς ο ίδιος κατέληξε να δουλεύει στο πορνείο από τα δεκαέξι. Και για το ότι τώρα ήταν ρεσεψιονίστας στο ξενοδοχείο που είχε αντικαταστήσει το πορνείο.

«Και πάνω που μου έτυχε να έχω είκοσι λεπτά ελεύθερα και άραξα σε ένα παγκάκι, σε απόσταση ασφαλείας από όλα τα καθάρματα και τους εγκληματίες που πρέπει να εξυπηρετώ στη δουλειά, να σου μια παστόρισα που δεν πιστεύει στον Θεό, η οποία στην αρχή πάει να με εξαπατήσει και να μου φάει τα τελευταία μου χρήματα και που μετά μου τρώει το φαγητό. Αυτή

είναι λοιπόν η ζωή μου, εκτός κι αν το παλιό μπορντέλο, όταν επιστρέψω, θα έχει μετατραπεί –χάρη στη μεσολαβητική προσευχή που έκανες– σε Grand Hôtel».

Η άπλυτη ιερέας, με τα χείλη γεμάτα ψίχουλα, φάνηκε να ντρέπεται. Είπε πως δεν ήταν πιθανό η μεσολαβητική προσευχή να είχε τόσο άμεσα αποτελέσματα, δεδομένου ότι έγινε με βιάση περισσή και ο παραλήπτης ήταν ανύπαρκτος. Είχε μετανιώσει τώρα που ήθελε να του πάρει χρήματα για μια τόσο τσαπατσούλικη δουλειά, και μάλιστα τη στιγμή που εκείνος είχε αποδειχθεί τόσο γενναιοδωρος με τα σάντουιτς.

«Πολύ θα ήθελα να ακούσω περισσότερα γι' αυτό εκεί το ξενοδοχείο», είπε εκείνη. «Μπας και τυχαίνει να σου περισεύει κάνα δωμάτιο σε... φιλική τιμή;»

«Φιλική τιμή, ε;» έκανε ο Περ Πέρσον. «Και τότε ακριβώς γίναμε εγώ και η παστόρισσα κολλητάρια και δεν το πήρα χαμπάρι;»

«Μην ανησυχείς», αποκρίθηκε η ιερέας. «Έχουμε χρόνο ακόμη».

3

Στην παστόρισσα έδωσε το δωμάτιο «δ», που το χώριζε ένας τοίχος από εκείνο του Άντερς του Φονιά. Αλλά σε αντίθεση με τον δολοφόνο, από τον οποίο ο Περ Πέρσον δεν είχε τολμήσει ποτέ να ζητήσει χρήματα, η νέα πελάτισσα υποχρεώθηκε να πληρώσει μία εβδομάδα προκαταβολή. Σε κανονική τιμή.

«Προκαταβολή; Μα αυτά είναι τα τελευταία χρήματα που έχω».

«Ακόμα καλύτερα, λοιπόν, διότι έτσι δε θα πάνε χαμένα. Μπορώ να τραβήξω και μια μεσολαβητική προσευχή για πάρτη σου, εντελώς δωρεάν, και ίσως να πάνε όλα καλά», απάντησε ο ρεσεψιονίστας.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή εμφανίστηκε στη ρεσεψιόν ένας άντρας με δερμάτινο μπουφάν, γυαλιά ηλίου και γένια μερικτών ημερών. Έμοιαζε με γελοιογραφία γκάνγκστερ, κάτι που πρέπει άλλωστε να ήταν, και ρώτησε, χωρίς να χαιρετήσει, πού μπορούσε να βρει τον Γιούχαν Άντερσον.

Ο ρεσεψιονίστας ίσιωσε το κορμί του και απάντησε ότι δε γινόταν να μπαίνει ο καθένας μέσα στα καλά καθούμενα και να ρωτάει ποιος έμενε και ποιος όχι στο «Ακρωτήριο». Διότι εκεί ήταν τιμή τους να προστατεύουν τα προσωπικά δεδομένα των πελατών τους.

«Απάντησε σε αυτό που ρώτησα, αλλιώς θα σου κόψω τ' αρ-

χίδια», είπε ο άντρας με το δερμάτινο μπουφάν. «Πού είναι ο Άντερος ο Φονιάς;»

«Δωμάτιο “7”», είπε ο Περ Πέρσον.

Ο απειλητικός τύπος εξαφανίστηκε στον διάδρομο. Η ιερέας τον κοίταξε, ενώ εκείνος απομακρυνόταν, και ρώτησε αν θα δημιουργούνταν προβλήματα. Μήπως θα μπορούσε η ίδια, ως ιερέας, να βοηθήσει; Ποια ήταν η γνώμη του ρεσεψιονίστα;

Ο Περ Πέρσον δεν είχε καμία απολύτως γνώμη, αν και δεν πρόλαβε να το πει, επειδή ο τύπος με το δερμάτινο εμφανίστηκε ξανά.

«Ο δολοφόνος είναι αναισθητός στο κρεβάτι του. Δεν ξέρω αν είναι καλά ή όχι, αλλά προσώρας είναι προτιμότερο να μείνει όπως είναι. Πάρε αυτόν εδώ τον φάκελο να του τον δώσεις όταν ξυπνήσει. Πες του χαιρετισμούς από τον “κόμη”».

«Αυτό μόνο;» έκανε ο Περ Πέρσον.

«Ναι. Α, όχι, πες του ότι είναι πέντε χιλιάρικο, όχι δέκα, στον φάκελο επειδή έκανε μόνο τη μισή δουλειά».

Ο τύπος με το δερμάτινο μπουφάν έφυγε. Πέντε χιλιάρικο; Πέντε, που έπρεπε προφανώς να είναι δέκα. Και τώρα ο ρεσεψιονίστας είχε αναλάβει την υποχρέωση να εξηγήσει το έλλειμμα στον πιθανώς πιο επικίνδυνο άνθρωπο στη Σουηδία. Αν, βέβαια, δεν το ανέθετε στην ιερέα, η οποία μόλις είχε προσφερθεί να βοηθήσει.

«Ο Άντερος ο Φονιάς», είπε εκείνη. «Υπάρχει δηλαδή στ’ αλήθεια, δεν ήταν κάτι που επινόησες;»

«Μια χαμένη ψυχή», είπε ο ρεσεψιονίστας. «Αν και πολύ αμεταμέλητη, όντως».

Προς μεγάλη του έκπληξη, η παστορίσσια ρώτησε τότε αν εκείνη η πολύ αμεταμέλητη ψυχή ήταν σε τέτοιο βαθμό αμεταμέλητη, ώστε να υπάρχει ηθική βάση να δανειστούν η ιερέας και ο ρεσεψιονίστας ένα χιλιάρικο από αυτόν για να πάνε να φάνε

και να καρδαμώσουν σε κάποιο εκλεκτό ρεστοράν της περιοχής.

Ο Περ Πέρσον ρώτησε τι είδους παστόριουσα ήταν αυτή που έκανε τέτοια πρόταση, αν και παραδέχτηκε πως η ιδέα της ήταν ενδιαφέρουσα. Από την άλλη, υπήρχε λόγος που ο Άντερς ο Φονιάς λεγόταν όπως λεγόταν. Ή, μάλλον, τρεις λόγοι, αν δεν τον πρόδιδε η μνήμη του: ένα τσεκούρι σε μια πλάτη, ένα σωρό σκάγια σε ένα πρόσωπο και ένας κομμένος λαιμός.

Το ζήτημα αν ήταν σωστό ή όχι να δανειστούν χρήματα κρυφά από ένα δολοφόνο έπαψε να υπάρχει, διότι ο εν λόγω δολοφόνος είχε ξυπνήσει και τώρα κατευθυνόταν προς το μέρος τους σέρνοντας τα πόδια του στον διάδρομο, με ανακατωμένα μαλλιά.

«Διψάω», είπε. «Είναι να μου φέρουν κάποια χρήματα σήμερα, αλλά δεν έχουν έρθει ακόμη, και δεν έχω να αγοράσω μπύρα. Ή φαγητό. Μπορώ να δανειστώ ένα διακοσάρι από το ταμείο;»

Ήταν και δεν ήταν ερώτηση. Ο Άντερς ο Φονιάς ήταν σίγουρος ότι θα έπαιρνε το διακοσάρι μεμιάς.

Αλλά τώρα έκανε η ιερέας μισό βήμα μπροστά.

«Καλημέρα», του είπε. «Με λένε Γιοχάνα Σελάντερ και είμαι πρώην εφημέριος, τώρα είμαι ιερέας γενικώς».

«Οι παπάδες είναι ένα μάτσο σκατά όλοι τους», είπε ο Άντερς ο Φονιάς χωρίς να την κοιτάξει καν. Με αυτό της έδειξε, μια κι έξω, ότι η κουβεντούλα δεν ήταν το φόρτε του. Μετά γύρισε στον ρεσεψιονίστα και συνέχισε: «Μπορώ να δανειστώ λεφτά ή όχι;»

«Σχετικά με αυτό που είπατε, θέλω να διαφωνήσω», είπε η Γιοχάνα Σελάντερ. «Βέβαια, υπάρχουν και στον δικό μας κλάδο μερικοί που έχουν τα στραβά τους, και δυστυχώς τυχαίνει να είμαι κι εγώ μία από αυτούς. Θα μου ήταν πολύ ευχάριστο να συζητούσα για όλα αυτά τα πράγματα με τον κύριο... Άντερς τον Φονιά. Μια άλλη στιγμή ίσως. Αλλά τώρα υπάρχει ένας φάκελος με πέντε χιλιάδες κορόνες που μόλις παραδόθηκε στη ρεσεψιόν από έναν “κόμη”».

«Πέντε χιλιάδικα;» είπε ο Άντερς ο Φονιάς. «Δέκα έπρεπε να είναι! Τι τα έκανες τα υπόλοιπα, γαμημένη παστόριουσα;» Ο

αγουροξυπνημένος δολοφόνος, επηρεασμένος ακόμη από το μεθύσι της προηγούμενης, αγριοκοίταξε τη Γιοχάνα Σελάντερ.

Ο Περ Πέρσον, ο οποίος δεν ήθελε να γίνει κανένας φόνος παστόρισσας στη ρεσεψιόν του, συμπλήρωσε αμέσως, και με μεγάλη ταραχή, ότι ο «κόμης» είχε μηνύσει πως τα πέντε χιλιάρικα ήταν μέρος της πληρωμής επειδή είχε γίνει μόνο η μισή δουλειά. Ο ίδιος και η ιερέας δίπλα του ήταν δύο αθώοι αγγελιοφόροι, και ήλπιζε πως ο Άντερς ο Φονιάς καταλάβαινε...

Αλλά η Γιοχάνα Σελάντερ πετάχτηκε πάλι. Εκείνο το «γαμημένη παστόρισσα» την είχε ενοχλήσει πολύ.

«Ντροπή σου!» του είπε τόσο αποφασιστικά, που λίγο έλειψε πράγματι να κάνει τον Άντερς τον Φονιά να ντραπεί. Η παστόρισσα συνέχισε λέγοντας ότι θα έπρεπε ασφαλώς να καταλάβει πως η ίδια και ο Περ ο ρεσεψιονίστας ούτε που θα σκέφτονταν να σουφρώσουν τα λεφτά του. «Ωστόσο, είμαστε λίγο στριμωγμένοι οικονομικά, ειλικρινά σου μιλάω. Και μια που το έφερε η κουβέντα, θέλω να ρωτήσω τον Άντερς τον Φονιά αν θα μπορούσε να σκεφτεί να μας δανείσει ένα από εκείνα τα ωραία χιλιάρικα για μία ημέρα περίπου. Ή, ακόμα καλύτερα, για καμιά εβδομάδα».

Ο Περ Πέρσον έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Πρώτα η ιερέας ήθελε να αρπάξει μερικά από τα χρήματα του Άντερς του Φονιά που ήταν στον φάκελο, χωρίς εκείνος να το γνωρίζει. Έπειτα τον έκανε σχεδόν να κοκκινίσει από ντροπή επειδή την κατηγορήσε ακριβώς γι' αυτό που σκόπευε να κάνει πριν από λίγο. Και τώρα είχε ξεκινήσει μια διαπραγμάτευση για ένα δάνειο από τον δολοφόνο. Μα τελικά αυτή η γυναίκα δεν είχε το παραμικρό ένστικτο επιβίωσης; Δεν μπορούσε να καταλάβει ότι εξέθετε τόσο τον εαυτό της όσο και τον ίδιο σε κίνδυνο; Αναθεματισμένη! Έπρεπε να βιαστεί να ρίξει μια μπουνιά στην παστόρισσα πριν τον προλάβει ο δολοφόνος με κάτι μονιμότερο.

Αλλά, πάνω απ' όλα, έπρεπε να προσπαθήσει να βάλει σε μια σειρά τα πράγματα που εκείνη είχε μπερδέψει. Ο Άντερς ο Φονιάς είχε καθίσει σε μια ξύλινη καρέκλα, πιθανώς σαστισμέ-

νος που η ιερέας, η οποία στον κόσμο τον δικό του είχε βουτήξει προφανώς τα λεφτά του, τώρα τον παρακαλούσε να δανειστεί αυτά που δεν είχε προλάβει να κλέψει.

«Όπως το αντιλαμβάνομαι εγώ όλο αυτό, ο Άντερς ο Φονιάς πρέπει να νιώθει ότι του έφαγαν πέντε χιλιάρινα, έτσι δεν είναι;» είπε ο Περ Πέρσον, κάνοντας μια προσπάθεια να ακουστεί επίσημος.

Ο Άντερς ο Φονιάς κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

«Σε αυτή την περίπτωση, ως μου επιτραπεί να επαναλάβω, όπως και να τονίσω ιδιαιτέρως, ότι ούτε εγώ ούτε αυτή εδώ, η πιο αλλόκοτη παστόρισσα της Σουηδίας, πήραμε τα λεφτά. Αλλά αν υπάρχει κάτι –οτιδήποτε– που μπορώ να κάνω για να διευκολύνω την κατάσταση του αγαπητού Άντερς του Φονιά, να μη διστάσει στιγμή να το πει!»

Το «αν υπάρχει κάτι που μπορώ να κάνω...» είναι κουβέντες που λέει κάθε άτομο στον τομέα παροχής υπηρεσιών γενικώς, αλλά δεν το εννοεί απαραίτητως. Τώρα το θλιβερό της υπόθεσης ήταν πως ο Άντερς ο Φονιάς πήρε τους μετρητοίς τα λόγια του ρεσεψιονίστα.

«Ναι, ευχαριστώ», είπε κουρασμένα. «Φροντίστε να μου φέρετε εδώ τα πέντε εξαφανισμένα χιλιάρινα, σας παρακαλώ. Για να μη χρειαστεί να σας τσακίσω στο ξύλο».

Ο Περ Πέρσον δεν είχε καμία απολύτως επιθυμία να ψάξει να βρει τον «κόμη», αυτόν που είχε απειλήσει να κάνει κάτι δυσάρεστο σε κάνα δυο από τα πλέον αγαπημένα σωματικά μέλη του Περ. Και μόνο που θα χρειαζόταν να τον συναντήσει ξανά ήταν αρκετά άσχημο. Αλλά να του ζητήσει και λεφτά από πάνω...

Ο ρεσεψιονίστας ήταν ήδη βαριά προβληματισμένος, όταν άκουσε την ιερέα να λέει:

«Βεβαίως!»

«Βεβαίως;» επανέλαβε κατατρομοκρατημένος ο Πέρσον.

«Ωραία!» είπε ο Άντερς ο Φονιάς, που είχε ακούσει δύο «βεβαίως» μαζεμένα.

«Μα ασφαλώς θα βοηθήσουμε τον Άντερς τον Φονιάς», συνέχισε η ιερέας. «Εμείς εδώ στην “Πανσιόν Ακρωτήρι” είμαστε πάντα έτοιμοι να κάνουμε τη ζωή όλων ευκολότερη, τόσο των δολοφόνων όσο και άλλων καθαυμένων. Ο Κύριος δεν κάνει τέτοιου είδους διακρίσεις. Ή, μάλλον, κάνει, αλλά ας μείνουμε στα γεγονότα: Θα μπορούσαμε, έτσι για αρχή, να μάθουμε κάτι περισσότερο για το τι είδους “δουλειά” ήταν αυτή και κατά ποιον τρόπο θεωρήθηκε ημιτελής;»

Εκείνη τη στιγμή, ο Περ Πέρσον ήθελε να βρίσκεται κάπου αλλού. Μόλις είχε ακούσει την παστώρισα να ξεστομίζει: «Εμείς εδώ στην “Πανσιόν Ακρωτήρι”». Και να σκεφτεί κανείς πως δεν είχε ακόμη αρχίσει να μένει εκεί, και βέβαια δεν είχε καν πληρώσει, αλλά αυτά δεν έδειχναν να την εμποδίζουν να ξεκινήσει μια οικονομική συναλλαγή με ένα δολοφόνο εξ ονόματος της πανσιόν.

Ο ρεσεψιονίστας αποφάσισε να νιώσει γνήσια αντιπάθεια για τη νέα τους πελάτισσα. Κατά τ’ άλλα, δεν είχε καμιά καλύτερη ιδέα για το τι έπρεπε να κάνει πέρα από το να στέκεται εκεί όπου στεκόταν, στον τοίχο δίπλα στο ψυγείο της ρεσεψιόν, και να προσπαθεί να δείχνει όσο πιο αδιάφορος μπορούσε. Όποιον δεν τραβάει καθόλου την προσοχή και δεν προκαλεί οποιαδήποτε συναισθήματα δεν είναι ανάγκη να τον σκοτώσουν στο ξύλο, εξήγησε στον εαυτό του.

Ο Άντερς ο Φονιάς βρισκόταν κι αυτός σε μια κατάσταση μέτριας σύγχυσης. Η ιερέας είχε πει τόσα πολλά σε τόσο λίγο χρόνο, που δεν είχε προλάβει να την παρακολουθήσει (το γεγονός ότι ήταν και ιερέας μτέρδευε από μόνο του τα πράγματα).

Φαινόταν να του προτείνει κάποιου είδους συνεργασία. Κάτι τέτοια πάρε-δώσε τελείωναν άσχημα, συνήθως, αλλά μπορούσε κάλλιστα να την ακούσει τι είχε να του πει. Δεν ήταν απαραίτητο να αρχίζει πάντα με το ξυλοφόρτωμα όσων συναντούσε. Μάλιστα, προς μεγάλη του έκπληξη, συχνά ήταν καλύτερα να ασχολείται με αυτό το ζήτημα στο τέλος.

Έτσι έγινε, λοιπόν, και ο Άντερς ο Φονιάς τούς είπε τι εί-

δους δουλειά ήταν αυτή που του είχαν αναθέσει να κάνει. Δεν είχε σκοτώσει κανέναν, κι αν ήθελαν τον πίστευαν.

«Ναι, καταλαβαίνω, κομμάτι δύσκολο να κάνεις μόνο μισό φόνο, έτσι δεν είναι;» έκανε συλλογισμένη η ιερέας.

Ο Άντερς ο Φονιάς είπε πως είχε αποφασίσει να σταματήσει τους φόνους, επειδή το τίμημα ήταν πολύ μεγάλο αν καλούνταν άλλη μία φορά να το πληρώσει, καθώς δε θα αποφυλακίζοταν πριν από τα ογδόντα.

Αν και το πρόβλημα ήταν πως, ενώ δεν είχε βγει καλά καλά από τη φυλακή, είχε δεχτεί ένα σωρό προτάσεις από παντού. Οι περισσότερες προέρχονταν από ανθρώπους που έδιναν ένα γερό χρηματικό ποσό για να τους βοηθήσει να βγάλουν από τη μέση εχθρούς και μη, δηλαδή να κάνει φόνο για χάρη τους, με άλλα λόγια να κάνει αυτό που ο Άντερς ο Φονιάς δεν έκανε πια. Ή, μάλλον, αυτό που δεν είχε κάνει ποτέ του. Απλώς, κατά κάποιον τρόπο, τυχαία είχε γίνει ό,τι είχε γίνει.

Εκτός από τα διάφορα συμβόλαια θανάτου που του πρότειναν, υπήρχαν και άλλοι είδους προτάσεις, λογικότερες, όπως αυτή η τελευταία. Είχε εντολή να σπάσει και τα δύο χέρια ενός άντρα που είχε αγοράσει ένα αυτοκίνητο από τον εργοδότη και παλιό γνώριμο του Άντερς του Φονιά, δηλαδή από τον «κόμη», το είχε παραλάβει και το ίδιο βράδυ είχε χάσει το ποσό που είχε για την αγορά στο «Μπλακ τζακ», αντί να πάει να το πληρώσει.

Η ιερέας δεν ήξερε τι ήταν αυτό το «Μπλακ τζακ», δεν ήταν πάντως κάτι με το οποίο ασχολούνταν οι ενορίτες της στον ελεύθερο χρόνο τους μετά τον εκκλησιασμό. Αντιθέτως, έπαιζαν πού και πού άλλα παιχνίδια, όπως «Φιδάκι», αρκετά ευχάριστα. Τέλος πάντων, αυτό που πραγματικά ήθελε να μάθει η ιερέας ήταν πώς ακριβώς είχε γίνει εκείνη η αγορά αυτοκινήτου.

«Μα πήρε το αυτοκίνητο χωρίς να πληρώσει τίποτα;»

Ο Άντερς ο Φονιάς εξήγησε πώς λειτουργούσε ο νόμος στα λιγότερο νόμιμα κυκλώματα της Στοκχόλμης. Στη συγκεκριμένη περίπτωση επρόκειτο για ένα μοντέλο Saab εννιαετίας, αλλά το

ίδιο ίσχυε για όλα: Ο «κόμης» έδινε πίστωση για μία ή δύο ημέρες, δεν υπήρχε πρόβλημα ως εκεί. Τα προβλήματα προέκυπταν αν τα λεφτά δεν έπεφταν στο τραπέζι όταν τελείωνε ο χρόνος πίστωσης. Και τότε το πρόβλημα ανήκε, κατά κύριο λόγο, στον οφειλέτη, όχι στον πιστωτή.

«Πρόβλημα του τύπου ένα σπασμένο χέρι;»

«Ναι, ή δύο, όπως είπα. Αν το αυτοκίνητο ήταν πιο καινούργιο, θα έμπαιναν τα πλευρά και το πρόσωπο στην παραγγελία».

«Δύο χέρια προς σπάσιμο που έγιναν ένα. Έκανες λάθος στο μέτρημα ή συνέβη κάτι άλλο;»

«Έκλεψα ένα ποδήλατο και πήγα στο σπίτι εκείνου του κλέφτη με ένα ρόπαλο του μπείζμπολ στη σκάρα. Όταν τον συνάντησα, κρατούσε ένα νεογέννητο κοριτσάκι στο ένα χέρι και με ικέτευσε να δείξω έλεος ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Επειδή εγώ είμαι καλόκαρδος κατά βάθος –το έλεγε πάντα η μάνα μου–, έσπασα το άλλο του χέρι σε δύο μεριές. Του επέτρεψα πρώτα να αφήσει κάτω την μπέμπα, ώστε να μη χτυπήσει όταν εκείνος έπεφτε, όσο εγώ θα έκανα τη δουλειά μου. Και όντως σωριάστηκε κάτω, σαν άδειο σακί. Αν και τώρα που το σκέφτομαι, θα μπορούσα να του είχα σπάσει και τα δύο χέρια, ενώ ήταν σωριασμένος εκεί στο πάτωμα και έκλαιγε σαν μωρό, ολόκληρος άντρας. Έχω προσέξει ότι δε σκέφτομαι πάντα τόσο γρήγορα όσο θα ήθελα. Και όταν είμαι από αλκοόλ και χάπια, δε σκέφτομαι καθόλου. Τουλάχιστον απ' ό,τι θυμάμαι».

Η ιερέας είχε κολλήσει σε μια λεπτομέρεια της αφήγησης.

«Το έλεγε όντως αυτό η μάνα σου; Ότι είσαι καλόκαρδος κατά βάθος;»

Το ίδιο αναρωτιόταν και ο Περ Πέρσον, αλλά αυτός επέμενε στην τακτική να γίνεται ένα με τον τοίχο της ρεσεψιόν όσο πιο πολύ μπορούσε και να παραμένει απόλυτα σιωπηλός.

«Ναι, το έλεγε», έκανε ο Άντερς ο Φονιάς. «Αλλά αυτό ήταν πριν της σπάσω όλα τα δόντια αμέσως μετά τον θάνατο του πατέρα από το πολύ ποτό. Έπειτα δεν έλεγε και πολλά, τουλάχιστι-

στον δεν έλεγε κάτι που μπορούσες να καταλάβεις. Χαζόγρια ήταν. Στον διάλογο και με δαύτη».

Η ιερέας είχε κάνα δυο προτάσεις για το πώς λύνονται οι ενδοοικογενειακές συγκρούσεις χωρίς να σπας τα δόντια του άλλου, αλλά κάθε πράγμα στην ώρα του. Στη φάση αυτή, ήθελε να συνοψίσει τις πληροφορίες που της είχε δώσει ο Άντερς ο Φονιάς για να δει αν είχε καταλάβει καλά.

«Δηλαδή, ο τελευταίος εργοδότης σου ζητάει έκπτωση της τάξης του πενήντα τοις εκατό με τη δικαιολογία ότι εσύ έσπασες μόνο το ένα χέρι σε δύο μεριές αντί να σπάσεις και τα δύο σε μία μεριά το καθένα, αυτό μου λες;»

Ο Άντερς ο Φονιάς έγνεψε καταφατικά. Αν, βέβαια, εκείνη λέγοντας πενήντα τοις εκατό εννοούσε τη μισή τιμή.

Ναι, αυτό εννοούσε εκείνη. Και πρόσθεσε ότι εκείνος ο «κόμης» φαινόταν να είναι πολύ γκρινιάρης και πολύ μικροπρεπής. Εν πάση περιπτώσει, η ιερέας και ο ρεσεψιονίστας ήταν πρόθυμοι να τον βοηθήσουν.

Επειδή όμως ο ρεσεψιονίστας δεν ήταν πρόθυμος να της φέρει αντίρρηση, η ιερέας συνέχισε:

«Με μια προμήθεια είκοσι τοις εκατό θα πάμε να βρούμε τον προαναφερόμενο “κόμη” προκειμένου να του αλλάξουμε γνώμη. Υπάρχει όμως ένα θεματάκι. Η συνεργασία μας δε θα γίνει πραγματικά ενδιαφέρουσα πριν από τη δεύτερη φάση!»

Ο Άντερς ο Φονιάς προσπαθούσε να χωνέψει τι είχε μόλις πει η παστόρισα. Οι λέξεις ήταν πολλές, και ανάμεσά τους ένα περίεργο ποσοστό. Πριν όμως προλάβει να ρωτήσει τι θα μπορούσε να ήταν αυτή η «δεύτερη φάση», η παστόρισα ήταν ήδη ένα βήμα μπροστά από αυτόν.

Η δεύτερη φάση σήμαινε ότι η μικρή ατομική επιχείρηση του Άντερς του Φονιά θα αναπτυσσόταν με διευθυντές τον ρεσεψιονίστα και την ιερέα. Αυτοί θα έκαναν μια διακριτική δουλειά δημοσίων σχέσεων με στόχο τη διεύρυνση του πελατολογίου, έναν τιμοκατάλογο για να μη χάνουν χρόνο με αυτούς που δεν είχαν

την οικονομική ευχέρεια να πληρώσουν και μια σαφή ηθική πολιτική για την εταιρεία.

Η ιερέας είδε ότι ο ρεσεψιονίστας είχε ασπρίσει τόσο πολύ στο πρόσωπο σαν το ψυγείο στον τοίχο μέσα στον οποίο πάσχιζε να εξαφανιστεί και ότι ο Άντερς ο Φονιάς είχε χάσει τα αυγά και τα πασχάλια. Πήρε τότε την απόφαση να σταματήσει για λίγο, ώστε ο πρώτος να πάρει λίγο οξυγόνο και ο δεύτερος να μην την αρχίσει στις μπουνιές πριν καταλάβει τι του έλεγε.

«Παρεμπιπτόντως, θέλω να επαινέσω τον Άντερς τον Φονιά για την καλή του καρδιά», είπε εκείνη. «Σκεφτείτε ότι η μπέμπα τη γλίτωσε χωρίς γρατζουνιά! Η Βασιλεία του Θεού ανήκει στα παιδιά, κάτι που αναφέρεται ήδη και στο Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο, δέκατο ένατο κεφάλαιο».

«Αλήθεια; Το αναφέρει εκεί;» είπε ο Άντερς ο Φονιάς και ξέχασε πως πριν από μισό δευτερόλεπτο είχε αποφασίσει να δειρει τουλάχιστον αυτόν που δε μιλούσε καθόλου.

Η ιερέας έγνεψε καταφατικά και ευλαβικά, αποφεύγοντας να τον πληροφορήσει ότι μερικές αράδες πριν, το ίδιο Ευαγγέλιο, τύχαινε να αναφέρει ότι δεν έπρεπε κανείς να δολοφονεί, ότι θα έπρεπε να αγαπάει τον πλησίον του όπως τον εαυτό του και –όσον αφορούσε τα σπασμένα δόντια– ότι έπρεπε κανείς να τιμάει τη μητέρα του, και τον πατέρα του, φυσικά.

Η διαφαινόμενη οργή στο πρόσωπο του Άντερς του Φονιά υποχώρησε. Αυτό το πρόσεξε ο Περ Πέρσον, ο οποίος, επιτέλους, τόλμησε να πιστέψει σε μια μετά θάνατον ζωή (αν, βέβαια, αυτός και η παιστόρισα θα ζούσαν ύστερα από την κουβέντα αυτή με τον πελάτη του δωματίου «7»). Ο ρεσεψιονίστας δεν άρχισε μόνο να αναπνέει ξανά, αλλά βρήκε επίσης τη λαλιά του και συνέβαλε σε όλα αυτά με το να καταφέρει, κουτσά-στραβά, να εξηγήσει στον Άντερς τον Φονιά τι ήταν το είκοσι τοις εκατό του οτιδήποτε. Ο δολοφόνος δικαιολογήθηκε λέγοντας ότι είχε γίνει πολύ καλός να μετράει χρόνια στη φυλακή, αλλά από ποσοστά δεν είχε ιδέα, εκτός από το ότι υπήρχε ένα σαράντα τοις εκατό

στα σναπς που έπινε και, ενίοτε, πολύ περισσότερο σε κάποια άλλα ποτά που παρασκευάζονται σε διάφορους υπόγειους χώρους δίχως επιτήρηση. Σε κάποια από τις προηγούμενες αστυνομικές έρευνες είχε αποκαλυφθεί ότι είχε καταπιεί τα χάπια του με ένα μείγμα ποτού που είχε αγοράσει από κάποιο μαγαζί με τριάντα οκτώ τοις εκατό αλκοόλ και ενός παράνομα παρασκευασμένου ποτού που έφτανε το εβδομήντα τοις εκατό. Τώρα, βέβαια, αυτές οι αστυνομικές έρευνες δεν ήταν πάντα αξιόπιστες, αλλά, αν είχαν δίκιο εκείνη τη φορά, δεν ήταν παράξενο που πήγαν όλα όπως πήγαν, με εκατόν οκτώ τοις εκατό αλκοόλ στο αίμα και ένα κάρο χάπια για συνοδεία.

Εμπνευσμένη από το καλό κλίμα που φαινόταν να δημιουργείται, η ιερρέας υποσχέθηκε ότι ο τζίρος στην επιχειρηματική δραστηριότητα του Άντερς του Φονιά, πολύ σύντομα, θα διπλασιαζόταν –τουλάχιστον!– αν, βέβαια, η ίδια και ο ρεσεψιονίστας θα είχαν το ελεύθερο να ενεργούν ως εκπρόσωποί του.

Την ίδια στιγμή, ο Περ Πέρσον, πολύ έξυπνα, έβγαλε δύο μπίρες από το ψυγείο της ρεσεψιόν. Ο Άντερς ο Φονιάς ήπιε μονορούφι την πρώτη, άρχισε τη δεύτερη και αποφάσισε ότι είχε καταλάβει αρκετά από αυτά που του είχαν εξηγήσει.

«Εντάξει, γαμώτο, συμφωνούμε».

Μετά ο δολοφόνος κατάπιε και τη δεύτερη μπίρα με μερικές γρήγορες γουλιές, ρεύτηκε, ζήτησε συγγνώμη γι' αυτό και ως δείγμα καλής θέλησης τους έδωσε δύο από τα πέντε υπάρχοντα χιλιάρικα λέγοντας:

«Είπαμε, ένα είκοσι τοις εκατό!»

Τα τρία υπόλοιπα τα έβαλε στο τσεπάκι του πουκαμίσου, ανακοίνωσε ότι ήταν ώρα για ένα συνδυασμένο πρωινό και μεσημεριανό στο μαγαζί που άραζε στη γωνία του δρόμου και ότι, ως εκ τούτου, δεν είχε χρόνο να συζητάει άλλο για δουλειές.

«Και καλή τύχη με τον “κόμη”!» φώναξε από την πόρτα πριν εξαφανιστεί.

4

Ο αποκαλούμενος «κόμης» δεν υπήρχε στη Χρυσή Βίβλο των ευγενών. Ουσιαστικά δεν υπήρχε πουθενά. Είχε χρέη κοντά στα επτακόσια χιλιάρια στην Εφορία, αλλά, όσο κι αν η εν λόγω Αρχή επισήμαινε το γεγονός αυτό σε επιστολές που στέλνονταν στην τελευταία γνωστή ταχυδρομική διεύθυνση του «κόμη», στη Μαμπίνι Στριτ, στη Μανίλα, πρωτεύουσα των Φιλιππίνων, ποτέ δεν είχε λάβει κάποια χρήματα. Ή στιδήποτε άλλο. Η Εφορία δεν μπορούσε να γνωρίζει ότι η διεύθυνση αυτή είχε επιλεχθεί εντελώς τυχαία και ότι οι επιστολές με τις ειδοποιήσεις πήγαιναν σε έναν ντόπιο ψαρά που τις άνοιγε και τις χρησιμοποιούσε για να τυλίγει μεγάλες γαρίδες-τίγρεις και καλαμάρια. Και όλα αυτά γίνονταν ενόσω ο «κόμης» έμενε, στην πραγματικότητα, στη φίλη του στη Στοκχόλμη, την επονομαζόμενη «κόμισσα», η οποία ήταν υψηλόβαθμη διανομέας διαφόρων ειδών ναρκωτικών. Ο «κόμης» είχε πέντε μαγαζιά στο όνομά της και πουλούσε μεταχειρισμένα αυτοκίνητα στα νότια προάστια της πρωτεύουσας.

Ο «κόμης» έκανε αυτή τη δουλειά ήδη από την αναλογική εποχή, τότε που μπορούσες να λύσεις και να δέσεις ένα αυτοκίνητο με γαλλικό κλειδί και δε χρειαζόσουν πανεπιστημιακό πτυχίο μηχανικού υπολογιστών. Ωστόσο, είχε καταφέρει να κάνει ευκολότερα από άλλους τη μετάβαση στην ψηφιακή εποχή, και

τότε ήταν που το ένα μαγαζί που είχε έγιναν πέντε μέσα σε μερικά χρόνια. Στον απόηχο όλων αυτών των ενεργειών του προέκυψε μια χρηματοοικονομική διαφωνία μεταξύ του «κόμη», από τη μια πλευρά, και της Εφορίας, από την άλλη – προς μεγάλη χαρά αλλά και, σαφώς, εκνευρισμό ενός μεροκαματιάρη ψαρά στην άλλη άκρη της υφηλίου.

Ο «κόμης» ανήκε στους ανθρώπους που έβλεπαν τις αλλαγές ως ευκαιρίες και όχι ως απειλές. Στην Ευρώπη και στον κόσμο κατασκεύαζαν αυτοκίνητα που η αγορά τους μπορεί να κόστιζε ένα εκατομμύριο κορόνες, αλλά μόνο πενήντα δολάρια η κλοπή τους με τη βοήθεια της ηλεκτρονικής και οδηγιών σε πέντε βήματα από το Διαδίκτυο. Η ειδικότητα του «κόμη» ήταν, εδώ και πολύ καιρό, να εντοπίζει BMW X5 με σουηδικές πινακίδες, να τηλεφωνεί στον συνεργάτη του στο Γκντανσκ κι εκείνος να στέλνει δύο τύπους για να τις κλέβουν, να τις παίρνουν μαζί τους στην Πολωνία, να φτιάχνουν ένα καινούργιο ιστορικό για κάθε αμάξι, και μετά ο «κόμης» να τις εισάγει εκ νέου.

Για κάποιο διάστημα, η επιχείρηση αυτή άφηνε διακόσιες πενήντα χιλιάδες καθαρά το κομμάτι. Αλλά μετά η BMW ξύπνησε και έβαλε πομπούς εντοπισμού σε κάθε καινούργιο, αλλά και σε κάθε ελαφρώς μεταχειρισμένο, αυτοκίνητο. Χωρίς να έχουν την αίσθηση του τίμου παιχνιδιού, δεν ανακοίνωσαν αυτή την καινοτομία στους κλέφτες αυτοκινήτων εκ των προτέρων. Και ξαφνικά εμφανίστηκε η Αστυνομία στην αποθήκη ενός ενδιάμεσου στο Ένγκελχολμ και άρχισε να μαζεύει αυτοκίνητα και Πολωνούς.

Ο «κόμης», ωστόσο, τη σκαπούλαρε. Όχι επειδή στα χαρτιά φαινόταν ότι ζούσε με έναν ψαρά στη Μανίλα, αλλά επειδή οι συλληφθέντες Πολωνοί αγαπούσαν πολύ τη ζωή τους για να τον καρφώσουν.

Ο «κόμης», παρεμπιπτόντως, είχε πάρει το παρωνύμιό του πριν από πολλά χρόνια λόγω του κομψού τρόπου με τον οποίο απειλούσε πελάτες που δεν ήταν συνεπείς στις πληρωμές τους. Μπορούσε να λέει πράγματα όπως: «Θα το εκτιμούσα ιδιαίτε-

ρα αν ο κύριος Χάνσον ρύθμιζε τις χρηματικές υποχρεώσεις του προς εμένα μέσα στο επόμενο εικοσιτετράωρο, και υπόσχομαι να μην τον κάνω κομματάκια». Ο Χάνσον, ή όπως αλλιώς μπορεί να λεγόταν ο πελάτης, πάντα προτιμούσε να πληρώσει. Κανένας δεν ήθελε να κοπεί σε κομμάτια, ανεξάρτητα από τον αριθμό τους. Ακόμα και τα δύο ήταν πολλά.

Με τα χρόνια, ο «κόμης» (με τη βοήθεια της «κόμισσας») είχε περάσει σε μια πιο χυδαία αντιμετώπιση. Αυτή ήταν που είχε βιώσει ο ρεσεψιονίστας, αλλά το όνομα «κόμης» παρέμενε ως είχε.

Ο Περ Πέρσον και η Γιοχάνα Σελάντερ έφυγαν για τον προαναφερόμενο «κόμη» προκειμένου να απαιτήσουν πέντε χιλιάδες κορόνες για λογαριασμό του Άντερς του Φονιά. Αν τα κατάφεραν, θα αποκτούσαν μια μελλοντική δυνητική πηγή εσόδων στο πρόσωπο του δολοφόνου στο δωμάτιο «7». Αν δεν τα κατάφεραν... Όχι, η αποτυχία δεν υπήρχε ως επιλογή.

Η πρόταση της παστόρισσας για το πώς έπρεπε να χειριστούν τον «κόμη» ήταν να απαντούσαν εξίσου σκληρά. Η ταπεινότητα δεν περνούσε σε αυτούς τους κύκλους, ήταν το επιχείρημα της Γιοχάνα Σελάντερ.

Ο Περ Πέρσον διαμαρτυρήθηκε και ξαναδιαμαρτυρήθηκε. Ήταν ρεσεψιονίστας με ένα κάποιο ταλέντο στους αριθμητικούς υπολογισμούς και στην οργάνωση, δεν ήταν κανένας βίαιος τύπος. Κι αν επρόκειτο να καταλήξει να κάνει αυτή τη δουλειά, παρά τις αντιρρήσεις του, δε θα ήθελε με τίποτα να αρχίσει την εκπαίδευσή του σε έναν από τους κορυφαίους της πρωτεύουσας στον εν λόγω τομέα. Αλήθεια, τι είδους εμπειρίες είχε η παστόρισα από τα κυκλώματα στα οποία αναφερόταν; Πώς μπορούσε να είναι τόσο σίγουρη ότι μια-δυο αγκαλιές δεν ήταν ο σωστός τρόπος αντιμετώπισης αυτών των ανθρώπων;

Μια αγκαλιά; Μα ακόμα και ένα μωρό θα καταλάβαινε ότι

δε θα κατάφεραν τίποτα αν έβρισκαν τον «κόμη» και του ζητούσαν συγγνώμη που υπήρχαν.

«Άσε εμένα να ασχοληθώ με το κήρυγμα, και όλα θα πάνε καλά», είπε η ιερέας όταν έφτασαν στο γραφείο του «κόμη», που ήταν πάντα ανοιχτό τις Κυριακές. «Και πρόσεξε να μην αγκαλιάσεις κανέναν εν τω μεταξύ!»

Ο Περ Πέρσον σκέφτηκε ότι ήταν ο μόνος από τους δύο από τον οποίο θα μπορούσαν να κόψουν κάποια γεννητικά όργανα, αλλά ενέδωσε βλέποντας το θάρρος της παστόρισσας. Φερόταν λες και είχε τον Ιησού στο πλάι της και όχι ένα ρεσεψιονίστα. Ωστόσο, ήθελε να γνωρίζει τι εννοούσε συγκεκριμένα εκείνη όταν έλεγε να απαντήσει εξίσου σκληρά, αλλά δεν πρόλαβε να ρωτήσει.

Ο «κόμης» σήκωσε το βλέμμα από το γραφείο του όταν άκουσε το κουδούνι της πόρτας. Αναγνώρισε τα δύο άτομα που έμπαιναν μέσα, αλλά, αρχικά, δεν μπορούσε να θυμηθεί πού ακριβώς τα είχε ξαναδεί. Δεν ήταν από την Εφορία, εν πάση περιπτώσει – φαινόταν από το κολάρο της μίας από αυτούς.

«Καλημέρα, ξανά, κύριε Κόμη, με λένε Γιοχάνα Σελάντερ, είμαι ιερέας της Εκκλησίας της Σουηδίας, και μάλιστα μέχρι πρόσφατα ήμουν εφημέριος σε μια ενορία, κάτι που μπορούμε να αφήσουμε έξω από την κουβέντα μας. Ο άντρας δίπλα μου είναι ένας παλιός φίλος και συνάδελφος...»

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Γιοχάνα Σελάντερ συνειδητοποίησε ότι δεν ήξερε το όνομα του ρεσεψιονίστα. Ο άνθρωπος της είχε φερθεί καλά στο παγκάκι του πάρκου, ήταν λίγο τσιγκούνης βέβαια όταν έφτασαν στο θέμα της τιμής του δωματίου, εντελώς ανύπαρκτος στην προσπάθεια να τουμπάρει εκείνον τον Άντερς τον Φονιά, αλλά αρκετά θαρραλέος για να πάει μαζί της και να αρπάξει τα χαμένα πέντε χιλιάρικα από τα χέρια του «κόμη», μπροστά στον οποίο στέκονταν τώρα. Μάλλον

πρέπει να της είχε πει το όνομά του όταν εκείνη είχε προσπαθήσει να τον ξεγελάσει και να του πάρει ένα εικοσάρικο για τη μεσολαβητική προσευχή, αλλά είχαν γίνει όλα πολύ γρήγορα.

«Ο επί πολλά χρόνια φίλος μου και συνάδελφος... φυσικά, έχει κι αυτός κάποιο όνομα. Όλοι μας έχουμε την τάση να διαθέτουμε από ένα...»

«“Περ Πέρσον”», είπε ο Περ Πέρσον.

«Και όπως έλεγα», συνέχισε η Γιοχάνα Σελάντερ, «ήρθαμε εδώ ως εκπρόσωποι του...»

«Εσείς οι δυο δεν είστε που σας έδωσα πέντε χιλιάρια σε ένα φάκελο πριν από μερικές ώρες, στην “Πανσιόν Ακρωτήρι”»;

Ο «κόμης» ήταν σίγουρος για όσα έλεγε. Δεν έβλεπες καθημερινά τόσες πολλές γυναίκες ιερείς με λερωμένο κολάρο στην περιοχή της νότιας Στοκχόλμης. Τουλάχιστον όχι την ίδια ημέρα.

«Ακριβώς περί αυτού πρόκειται», είπε η ιερέας. «Ότι ήταν μόνο πέντε χιλιάδες. Λείπουν πέντε. Ο πελάτης μας, ο Γιούχαν Άντερσον, μας ζήτησε να έρθουμε εδώ και να τα πάρουμε. Είπε επίσης ότι θα ήταν καλύτερα για όλους αν γινόταν αυτό. Διότι η άλλη επιλογή, σύμφωνα με τον κύριο Άντερσον, είναι ότι ο “κόμης” χάνει τη ζωή του με έναν άκρως δυσάρεστο τρόπο, και ο κύριος Άντερσον, ως επακόλουθο αυτού, πιθανώς να φυλακιστεί για είκοσι χρόνια, που θα προστεθούν σε αυτά που έχει ήδη εκτίσει για παρόμοιους λόγους. Ή, όπως λέει και η Γραφή: “Ετσι η δικαιοσύνη στη ζωή οδηγεί· μα όποιος το κακό ακολουθεί στον θάνατο πηγαίνει”. Παροιμίες 11:19».

Ο «κόμης» το σκεφτόταν. Μα να πηγαίνουν εκεί και να τον απειλούν; Θα έπρεπε να την αρπάξει από το κολάρο, να της το στρίψει στον λαιμό και να της κόψει την παροχή οξυγόνου. Από την άλλη, κάτι τέτοιο, σύμφωνα με όσα μόλις είχε πει η ιερέας, θα μετέτρεπε τον Άντερς τον Φονιά από χρήσιμο ηλίθιο σε συνηθισμένο ηλίθιο. Ο «κόμης» θα ήταν υποχρεωμένος να αφαιρέσει τη ζωή του δολοφόνου πριν αφαιρέσει εκείνος τη δική του, και αυτό σήμαινε, με τη σειρά του, ότι ο αγαπημένος του μπρά-

βος δε θα ήταν πια διαθέσιμος. Τώρα το τι έλεγε και τι δεν έλεγε στη Βίβλο περί αυτού δεν ήταν κάτι που τον ενδιέφερε.

Άφησε να του ξεφύγει ένα «χι».

Η ιερέας κρατούσε ζωντανό τον διάλογο, καθώς δεν ήθελε να υπάρξει κάποια άσκοπη εμπλοκή στο θέμα. Γι' αυτό εξήγησε πώς είχε σκεφτεί ο Άντερς ο Φονιάς όταν έσπασε το ένα χέρι σε δύο μεριές και άφησε το άλλο σε λειτουργική κατάσταση. Ως εκ τούτου, είχε ενεργήσει σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές της ηθικής, τις οποίες είχε επεξεργαστεί μαζί με τους ατζέντηδες του, ήτοι με αυτή την ίδια και τον φίλτατο Περ Γιάνσον δίπλα της.

«“Περ Πέρσον”», έκανε ο Περ Πέρσον.

Σύμφωνα με αυτές τις κατευθυντήριες γραμμές, δεν επιτρέπεται να βλέπει κανείς παιδιά κατά τη διάρκεια της εργασίας, και αυτό θα συνέβαινε αν ο Άντερς ο Φονιάς δεν είχε ενεργήσει τόσο πολυμήχανα σε μια απρόσμενη κατάσταση. Ή, όπως ο Κύριος προστάζει, σύμφωνα με το Δεύτερο Βιβλίο Χρονικών ή Παραλειπομένων 25:4: «Δεν πρέπει να τιμωρούνται με θάνατο οι γονείς για τις αμαρτίες των παιδιών τους, ούτε τα παιδιά για τις αμαρτίες των γονιών τους. Ο καθένας θα τιμωρείται με θάνατο μόνο για τη δική του αμαρτία».

Ο «κόμης» είπε ότι η ιερέας ήταν καλή στο να λέει μπούρδες. Απέμενε μόνο να πει πώς σκεφτόταν να χειριστεί το θέμα τους, δηλαδή αυτό στο οποίο το υποψήφιο θύμα έκοβε βόλτες οδηγώντας εκείνο το αυτοκίνητο που, στην τελική, δεν είχε πληρώσει, με το ένα χέρι στον γύψο όχι όμως και το άλλο.

«Είναι μια πτυχή του θέματός μας που τη σκεφτήκαμε προσεκτικά», είπε η ιερέας για το πρόβλημα που μόλις της αποκαλύφθηκε.

«Και;» έκανε ο «κόμης».

«Και προτείνουμε τα εξής», είπε η ιερέας την ίδια στιγμή που βρήκε τη λύση. «Εσείς πληρώνετε στον Άντερς τον Φονιά τα πέντε χιλιάδικα που του χρωστάτε από την τελευταία δουλειά. Σε λίγο καιρό άλλωστε, δεδομένου του κλάδου στον οποίο δραστη-

ριοποιείστε, θα χρειαστείτε ξανά τη βοήθειά του. Αν εμείς, η διοίκηση του Ομίλου δηλαδή, θεωρήσουμε ότι οι υπηρεσίες που θέλετε να σας προσφέρει είναι αντάξιες των ικανοτήτων του – κάτι που πιστεύω ότι θα είναι–, θα εξυπηρετηθείτε με βάση το τρέχον τιμολόγιο και ταυτόχρονα θα επιστρέψουμε στο Αντικείμενο Α: Θα φροντίσουμε να μην υπάρχουν μωρά παρόντα και θα του σπάσουμε ξανά τα χέρια. Και αυτό που θα έχει γιάνει μέχρι τότε και το άλλο, που τόσο ατυχεστάτα τη γλίτωσε την προηγούμενη φορά. Όλα αυτά χωρίς παραπανίσια χρέωση!»

Του φαινόταν παράξενο να διαπραγματεύεται με μια παστόρισα και με... ό,τι ήταν ο άλλος... για τέτοια πράγματα, αλλά ο «κόμης» βρήκε αποδεκτά αυτά που άκουσε. Πλήρωσε τα πέντε χιλιάρια, αντάλλαξε χειραψίες με την παστόρισα και τον άλλο και υποσχέθηκε να έρθει σε επαφή μαζί τους όταν ήταν ώρα να δώσει ένα μάθημα σε οποιονδήποτε το χρειαζόταν, για οτιδήποτε το χρειαζόταν.

«Και οφείλω μια συγγνώμη στον Περ Γιάνσον για αυτό εκεί με τα αρχίδια του», είπε αντί για αντίο.

«Μη σας απασχολεί», είπε ο Περ Πέρσον.

«Κομμένο μόριο αντί κομμένου μορίου...» ξέφυγε της παστόρισσας λόγω κεκτημένης ταχύτητας, αλλά πρόλαβε να πάει αμέσως στο «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος», όλα κατά την... Έξοδο 21:24.

«Πώς;» έκανε ο «κόμης», που του φάνηκε ότι μόλις τον είχαν απειλήσει, και το να απειλείς τον «κόμη» δύο φορές μέσα σε μερικά λεπτά ήταν μάλλον μιάμιση φορά περισσότερο από όσο έπρεπε.

«Μπα, τίποτα», έσπευσε να πει ο Περ Πέρσον και άρπαξε την ιερέα από το μπράτσο. «Απλώς η μικρή μου Γιοχάνα έτυχε να καθεί στα εδάφια της Βίβλου καθώς ετοιμαζόμασταν να φύγουμε. Πω, πω, ζέστη κάνει, ε; Έλα τώρα, καλή μου, εδώ είναι η πόρτα».

Ηιερέας και ο ρεσεψιονίστας ήταν σιωπηλοί καθώς επέστρεφαν από του «κόμη». Ο καθένας έκανε τις δικές του σκέψεις.

Ο ρεσεψιονίστας διαισθανόταν ότι οι συμφορές δε θα αργούσαν. Ούτε τα λεφτά. Και μετά κι άλλη συμφορά. Και λεφτά. Αυτό με τις συμφορές το είχε συνηθίσει. Σιγά μην πρόσεχε ακόμα μία. Αλλά χρήματα, και τόσα πολλά μεμιάς, δεν είχε δει ποτέ του, εκτός απ' όταν έβλεπε εφιάλτες με τον παππού. Ωστόσο, έπρεπε οπωσδήποτε να ρωτήσει την παστώρισα... Πώς θα επέτρεπε να δέρονουν κόσμο κατά παραγγελία;

Η Γιοχάνα Σελάντερ έδειχνε να ψάχνει για μια καλή απάντηση, αλλά δε βρήκε τίποτα καλύτερο από το «εκείνος που τον Κύριο σέβεται διδάσκεται απ' αυτόν τι δρόμο να διαλέξει».

«Ψαλμοί 25», είπε μετά, χωρίς πειθώ.

Ο ρεσεψιονίστας είπε ότι αυτό ήταν από τα πιο ανόητα πράγματα που είχε ακούσει ποτέ και της πρότεινε να αρχίσει να χρησιμοποιεί το μυαλό της, αντί το στόμα της να αραδιάζει τσιτάτα από τη Βίβλο. Ειδικά όταν αυτό το στόμα ανήκε σε άνθρωπο που δεν πίστευε ούτε στον Θεό ούτε στη Βίβλο. Άσε που τα δύο τελευταία χωρία, σύμφωνα με τον Περ Πέρσον, ήταν ατυχέστατα. Με αυτό το δεύτερο τσιτάτο εννοούσε ότι και οι δυο τους ήταν απεσταλμένοι του Θεού για να οδηγούν, μέσω του Άντερς του Φο-

νιά, ανθρώπους αμφιβόλου ηθικής στον ίδιο δρόμο; Και εν πάση περιπτώσει, γιατί ο Κύριος επέλεξε μια παιστόρισσα που δεν πίστευε σε Αυτόν για τη συγκεκριμένη δουλειά; Μαζί με ένα ρεσεψιονίστα που ποτέ του δεν είχε σκεφτεί να ανοίξει μια Βίβλο;

Κάπως πληγωμένη, η ιερέας απάντησε ότι δεν ήταν και τόσο εύκολο να βρει κανείς τον δρόμο του στη ζωή. Από τότε που γεννήθηκε μέχρι και πριν από μία εβδομάδα ήταν παγιδευμένη σε μια οικογενειακή παράδοση. Τώρα είχε αποκτήσει ένα νέο ρόλο, στη διοικητική διαχείριση ενός μπράβου, αλλά δεν μπορούσε να πει με βεβαιότητα αν αυτός ήταν ο σωστός τρόπος να εκδικηθεί ένα θεό στον οποίο δεν πίστευε. Έπρεπε να δοκιμάσει, και ίσως να έβγαζε και μερικές κορόνες κατά τη διάρκεια αυτής της δοκιμαστικής περιόδου. Με την ευκαιρία αυτή, ήθελε να ευχαριστήσει τον Περ Γιάνσον, ή Πέρσον, για την έγκαιρη παρέμβασή του μόλις ο βιβλικός αυτόματος πιλότος της έτυχε να την κάνει να αραδιάσει εκείνο το περί γεννητικών οργάνων μπροστά στον «κόμη», όταν αυτό δεν ήταν διόλου αναγκαίο.

«Δεν κάνει τίποτα», της απάντησε ο ρεσεψιονίστας, αρκετά περήφανος.

Τα υπόλοιπα δεν τα σχολίασε. Αλλά σίγουρα τώρα υπήρχαν σημεία επαφής ανάμεσα στην ιερέα και τον ρεσεψιονίστα.

Επέστρεψαν στην πανσιόν. Ο Περ Πέρσον τής έδωσε το κλειδί του δωματίου «8» και της είπε ότι αυτός και η παιστόρισσα μπορούσαν να συζητήσουν την τιμή κάποια άλλη στιγμή. Είχαν συμβεί πολλά μέσα σε μία Κυριακή, και θα πήγαινε νωρίς για ύπνο.

Η ιερέας τον ευχαρίστησε με όσο πιο κοσμικό τρόπο μπορούσε. «Ευχαριστώ», του είπε. «Ευχαριστώ για σήμερα. Θα τα πούμε αύριο, υποθέτω. Καλή σου νύχτα, Περ. Καληνύχτα».

Το βράδυ που ακολούθησε, μετά την ημέρα που είχε συναντήσει για πρώτη φορά μια παστόρισσα, έναν «κόμη» και είχε γίνει κι από πάνω σύμβουλος του δολοφόνου τον οποίο γνώριζε ήδη πολύ καλά, ο Περ Πέρσον είχε ξαπλώσει στο στρώμα που υπήρχε στο δωμάτιο πίσω από τη ρεσεψιόν και κοίταζε το ταβάνι.

Εντάξει, δε θα χάλαιγε ο κόσμος με ένα σπασμένο χέρι πού και πού, ειδικά αν επρόκειτο για ανθρώπους που το άξιζαν και, ταυτόχρονα, απέφερε κέρδη τόσο σε αυτόν που το έκανε όσο και στη διοίκηση.

Η παστόρισσα ήταν από τα πιο παράξενα άτομα που είχε συναντήσει ποτέ του. Κι αυτό το έλεγε ο ρεσεψιονίστας, ο οποίος είχε συναντήσει πολλά περίεργα όλα αυτά τα χρόνια στην «Πανσιόν Ακρωτήρι» – το ξενοδοχείο που είχε ξεχάσει ο Θεός.

Όπως και να 'χαν τα πράγματα, η παστόρισσα έκανε τη ζωή να σημειώνει πρόοδο, και το έκανε με έναν οικονομικά έξυπνο τρόπο (έστω κι αν μπορούσε να είχε προετοιμαστεί για εκείνη την προσευχή στο παγκάκι λίγο καλύτερα· είχε χάσει ένα εικοσάρι λόγω αυτής της παραλείψεως).

«Νομίζω ότι θα σε ακολουθήσω σε όλο αυτό, Γιοχάνα Σελάντερ», είπε ο Περ Πέρσον στον εαυτό του. «Νομίζω ότι θα το κάνω. Διότι έχεις μύτη για λεφτά. Και τα λεφτά μυρίζουν όμορφα».

Έκλεισε το γυμνό πορτατίφ που είχε δίπλα στο στρώμα και αποκοιμήθηκε μέσα σε μερικά λεπτά.

Και κοιμήθηκε πολύ καλύτερα απ' όσο κοιμόταν εδώ και καιρό.

Μια εταιρεία που ειδικεύεται στον κλάδο της πρόκλησης σοβαρών σωματικών βλαβών έχει πολλή δουλειά, περισσότερο απ' ό,τι πιστεύουν μερικοί. Η κατανομή των κερδών γινόταν, άλλωστε, ως εξής: Ογδόντα τοις εκατό πήγαινε στον Άντερς τον Φονιά και είκοσι τοις εκατό μοιράζονταν ο ρεσεψιονίστας και η ιερέας. Ωστόσο, η απόκτηση αυτών των κερδών είχε και τα έξοδά της. Για παράδειγμα, ο Άντερς ο Φονιάς χρειαζόταν καινούργια ρούχα εργασίας, όταν αυτά που φορούσε ήταν γεμάτα αίματα και δεν καθάριζαν με τίποτα. Κι αυτό δεν έπαιρνε συζήτηση.

Εκείνος υποστήριξε επίσης ότι το κόστος της μπίρας που κατανάλωνε πριν από κάθε δουλειά έπρεπε να το μοιράζονται όλα τα μέλη. Διότι, όπως είπε, δε γινόταν να κάνεις τον άλλο μπλε μαρέν στο ξύλο και να είσαι νηφάλιος.

Ο ρεσεψιονίστας και η ιερέας απάντησαν ότι και βέβαια μπορούσε να κάνει νηφάλιος τη ζημιά με λίγη εξάσκηση, αλλά ο Άντερς ο Φονιάς δεν το δοκίμασε ποτέ. Ήταν και οι δύο της γνώμης ότι τη μέρα που θα τον περίμενε δουλειά μάλλον θα έπρεπε να μειώνει την κατανάλωση μπίρας.

Η περί μπίρας διαπραγματέυση κατέληξε με ήττα του Άντερς του Φονιά. Κατάφερε, όμως, να πείσει την ομάδα ότι δεν ήταν σωστό να χρησιμοποιεί μέσα μαζικής μεταφοράς για τη δουλειά,

ή κάποιο κλεμμένο ποδήλατο, με το ρόπαλο του μπείζμπολ στη σχάρα. Αποφάσισαν ομόφωνα ότι η εταιρεία θα πλήρωνε τα έξοδα για το ταξί. Ο ρεσεψιονίστας διαπραγματεύτηκε μια σταθερή τιμή με τον ταξιτζή Τόρστεν, έναν πρώην τακτικό πελάτη του «Club Amore». Οι κοπέλες τον αποκαλούσαν «πουτανατζή Τόρστεν», κάτι που έκανε τον ρεσεψιονίστα να τον θυμάται ακόμη. Ο Περ Πέρσον πήγε και βρήκε τον πρώην πελάτη τους και μπήκε απευθείας στο θέμα.

«Πόσα θέλεις για να γίνεις ιδιωτικός σοφέρ, στα όρια της ευρύτερης Στοκχόλμης, μία ή δύο ώρες για ένα-δυο απογεύματα την εβδομάδα;»

«Έξι χιλιάδες κορόνες το αγωγή», είπε ο ταξιτζής Τόρστεν.

«Σου δίνω εννιά κατοστάρικα».

«Κλείσαμε».

«Και θα κρατάς το στόμα σου κλειστό για όσα βλέπεις και ακούς».

«Κλείσαμε, είπα».

Η ομάδα έπιασε δουλειά, με συσκέψεις παρακολούθησης της προόδου κάθε Δευτέρα. Ο αρχικός τιμοκατάλογος αναπροσαρμοζόταν συνεχώς με βάση τις αφηγήσεις του Άντερς του Φονιά για το πόσο δύσκολο αποδεικνύονταν ορισμένοι τύποι παραγγελιών. Οι τιμές ποίκιλλαν, επίσης, ανάλογα με τους συνδυασμούς που προέκυπταν. Ένα σπασμένο δεξί πόδι κόστιζε, για παράδειγμα, δεκαπέντε χιλιάρικα, όσο δηλαδή και ένα σπασμένο αριστερό χέρι. Αλλά ο συνδυασμός δεξί πόδι με αριστερό χέρι δεν κόστιζε τριάντα αλλά σαράντα. Και όλα αυτά έπειτα από τις γλαφυρές περιγραφές του Άντερς του Φονιά για το πώς κάποιος, του οποίου είχε σπάσει το δεξί πόδι με το ρόπαλο του μπείζμπολ, σφάδαζε στο έδαφος, πράγμα που σήμαινε ότι ήταν δύσκολο να σημαδέψεις και να σπάσεις και το αριστερό χέρι του. Κι αυτό συνέβαινε ειδικά με τον συγκεκριμένο δρά-

στη, ο οποίος ήδη από μικρός είχε πρόβλημα να ξεχωρίζει το δεξί από το αριστερό (παράλληλα με το σωστό από το λάθος).

Έπρεπε επίσης να είναι αυστηροί με τους κανόνες δεοντολογίας. Το πρώτο και σημαντικότερο ήταν ότι τα παιδιά δεν έπρεπε ποτέ να παθαίνουν κακό, ούτε άμεσα ούτε έμμεσα, βλέποντας τη μαμά τους ή (τις περισσότερες φορές) τον μπαμπά τους να τρώει το ξύλο της ζωής του.

Ο άλλος κανόνας ήταν ότι οι προκαλούμενες βλάβες θα έπρεπε, στο μέτρο του δυνατού, να επουλώνονται με τον χρόνο, που σήμαινε πως όποιος είχε πληρώσει για το έγκλημά του δεν ήταν ανάγκη να κουτσαίνει σε όλη την υπόλοιπη ζωή του. Αυτό σήμαινε, για παράδειγμα, μεγάλη προσοχή κατά το σπάσιμο των επιγονατίδων, γιατί αυτές ήταν σχεδόν αδύνατον να γιάνουν αν παραγινόταν το κακό. Ένα κομμένο δάχτυλο, αντιθέτως, ήταν εντάξει. Και δύο. Ανά χέρι. Αλλά όχι περισσότερα.

Τα συνηθέστερα ήταν τα σπασίματα ποδιών και χεριών, με τη βοήθεια του ρόπαλου. Μερικές φορές, όμως, ο πελάτης ζητούσε να φαίνεται και στο πρόσωπο του θύματος ότι δεν είχε εκπληρώσει τις υποχρεώσεις του, και σε τέτοιες περιπτώσεις προκαλούνταν, με γροθιές και σιδερογροθιές, ένας λογικός αριθμός καταγμάτων σε σαγόني, ρινικό οστό και ζυγωματικά, κατά προτίμηση μαζί με μια μελανιά στο μάτι και ένα σκισμένο φρύδι (αν και αυτό το τελευταίο γινόταν από μόνο του τις περισσότερες φορές).

Ο Πεο Πέρσον και η Γιοχάνα Σελάντερ έπεισαν ο ένας τον άλλο ότι όποιος τις έτρωγε από την εταιρεία τους μάλλον του άξιζε. Κάθε πελάτης έπρεπε να επιχειρηματολογεί για την υπόθεση που τους ανέθετε. Ο μόνος που είχαν απορρίψει έως τώρα ήταν ένας πρόσφατα αποφυλακισμένος ηρωινομανής, ο οποίος, στην ψυχοδυναμική θεραπεία που είχε κάνει στη φυλακή, είχε καταλάβει πως αυτή που έφταιγε για όλα ήταν η, ενενήντα δύο ετών πια, δασκάλα του στο νηπιαγωγείο. Ο Άντερς ο Φονιάς πίστεψε ότι ο πελάτης του μπορεί να είχε κάποιο δίκιο, αλλά ο Πεο Πέρσον και η Γιοχάνα Σελάντερ είπαν ότι οι αποδείξεις ήταν πολύ ασαφείς.

Ο ηρωϊνομανής έφυγε από εκεί αβοήθητος. Δυστυχώς η γριά πέθανε από πνευμονία δύο ημέρες αργότερα, σκοτώνοντας έτσι κάθε δυνατότητα εκδίκησης.

Ο καταμερισμός της εργασίας ήταν τέτοιος, που ο Περ Πέρσον, ο οποίος δούλευε ούτως ή άλλως στη ρεσεψιόν, έπαιρνε τις εισερχόμενες παραγγελίες, έδινε πληροφορίες για την τιμή και υποσχόταν πληροφόρηση εντός εικοσιτετραώρου. Έπειτα καλούσε τη Γιοχάνα Σελάντερ και τον Άντερς τον Φονιά σε διοικητική σύσκεψη. Ο τελευταίος δε συμμετείχε πάντα, αλλά κάθε παραγγελία μπορούσε να γίνει αποδεκτή με ψήφους 2-0.

Όταν η πληρωμή γινόταν σε μετρητά, η δουλειά πραγματοποιούνταν σύμφωνα με την παραγγελία, μέσα σε δύο ημέρες τις περισσότερες φορές, αλλά πάντα μέσα σε μία εβδομάδα. Αν εξαιρέσουμε περιπτώσεις κατά τις οποίες το δεξί μπορούσε να γίνει αριστερό, και το αντίθετο, ο πελάτης δεν είχε ποτέ λόγο να παραπονεθεί για την ποιότητα του αποτελέσματος.

«Αριστερό είναι το χέρι που έχεις το ρολόι σου», είπε η ιερέας.

«Ρολόι;» έκανε ο Άντερς ο Φονιάς, ο οποίος από τον πρώτο φόνο και μετά είχε μάθει να μετράει τον χρόνο σε έτη και δεκαετίες, παρά σε ώρες και λεπτά.

«Ή το χέρι που κρατάς το πιρούνι όταν τρως».

«Στη φυλακή έτρωγα κυρίως με κουτάλι».

7

Ολα θα ήταν μια χαρά στην «Πανσιόν Ακρωτήρι», αν πήγαιναν και οι δουλειές καλά. Αλλά αυτές δεν έλεγαν να απογειωθούν πραγματικά. Η φήμη για την καλή δουλειά που έκανε ο Άντερς ο Φονιάς δεν εξαπλωνόταν αρκετά γρήγορα στα κατάλληλα κυκλώματα.

Ο μόνος στην ομάδα που δε φαινόταν να έχει πρόβλημα με το να δουλεύει λίγες ώρες την εβδομάδα ήταν ο ίδιος ο πρωταγωνιστής. Ο Άντερς ο Φονιάς, που είχε δοκιμάσει όλα τα είδη ναρκωτικών, με αποτέλεσμα εκείνα τα μανιακά του ξεσπάσματα, δε θα μπορούσε να κατηγορηθεί για εργασιομανία.

Ο ρεσεψιονίστας και η ιερέας κάθονταν και συζητούσαν συνεχώς πώς θα μπορούσαν να διαχειριστούν καλύτερα το μάρκετινγκ ικανοτήτων του Άντερς του Φονιά. Οι συζητήσεις τους πήγαιναν τόσο καλά, που η παστώριουσα μια Παρασκευή βράδυ πρότεινε να ολοκληρώσουν την κουβέντα για τη δουλειά με ένα μπουκάλι κρασί στο δωμάτιο του ρεσεψιονίστα (το οποίο αποτελούνταν ουσιαστικά από μια καρέκλα, μια ντουλάπα για ρούχα και ένα στρώμα στο πάτωμα). Η πρόταση ήταν δελεαστική, αλλά ο Περ Πέρσον θυμόταν ακόμη πολύ καλά την πρώτη τους συνάντηση, τότε που εκείνη είχε προσπαθήσει να τον εξαπατήσει και να του πάρει λεφτά. Εντάξει, ένα μπουκάλι κρασί μπορούσαν να το πιουν παρέα, αλλά η σύσκεψη έπρεπε να συνεχι-

στεί εκεί όπου γινόταν συνήθως και μετά να πήγαινε ο καθένας στο δωμάτιό του.

Η ιερέας έδειξε να απογοητεύεται. Αυτός ο ρεσεψιονίστας είχε κάτι τραχύ και όμορφο συνάμα. Και η ίδια δεν έπρεπε να είχε ζητήσει χρήματα για τη μεσολαβητική προσευχή σ' εκείνο το παγκάκι του πάρκου. Διότι το έβρισκε μπροστά της τώρα που, προς μεγάλη της έκπληξη, ψαχνόταν για λίγη αγάπη.

Αλλά ένα μπουνάλι κρασί το ήπιαν παρέα, και ίσως χάρη σε αυτό να συμφώνησαν ότι η *προσέγκυση της προσοχής των ΜΜΕ* θα ήταν επικίνδυνη ίσως αλλά σίγουρα αποτελεσματική μέθοδος για την επίτευξη των στόχων τους. Αποφασίστηκε, λοιπόν, να δώσει ο Άντερς ο Φονιάς μια αποκλειστική συνέντευξη στο κατάλληλο σουηδικό μέσο ενημέρωσης, το οποίο θα πρόβαλλε το ασυνήθιστο ταλέντο του.

Ο ρεσεψιονίστας κάθισε και διάβασε πρωινές, απογευματινές και εβδομαδιαίες εφημερίδες, περιοδικά, παρακολούθησε διάφορα προγράμματα σε πολλά τηλεοπτικά κανάλια, άκουσε ραδιοφωνικές εκπομπές και αποφάσισε ότι το καλύτερο και αμεσότερο αποτέλεσμα θα το πετύχαιναν με τη δημοσιότητα σε κάποια από τις δύο μεγάλες απογευματινές εφημερίδες. Η τελική επιλογή τους ήταν η *Expressen*, διότι ακουγόταν πιο εύηχη από την *Aftonbladet*.

Εν τω μεταξύ, η ιερέας εξήγησε στον Άντερς τον Φονιά τι επρόκειτο να γίνει και τον εκπαίδευσε με μεγάλη υπομονή ενόψει της επικείμενης συνέντευξης. Τον τροφοδότησε με πληροφορίες για το μήνυμα που ήθελαν να περάσουν, τι έπρεπε και τι δεν έπρεπε, σε καμία περίπτωση, να ειπωθεί. Με λίγα λόγια, έπρεπε να εμφανιστεί στην εφημερίδα ως άτομο που ήταν:

1. προς ενοικίαση
2. επικίνδυνο και
3. τρελό.

«Επικίνδυνος και τρελός, μάλιστα... Θα τα καταφέρω σίγουρα», είπε ο Άντερς ο Φονιάς, χωρίς να ακούγεται και τόσο σίγουρος για τον εαυτό του.

«Έχεις όλες τις προϋποθέσεις», τον ενθάρρυνε η ιερέας.

Όταν έγιναν όλες οι προετοιμασίες, ο ρεσεψιονίστας ήρθε σε επαφή με τη διευθύντρια ειδήσεων της εφημερίδας που είχαν επiléξει και είπε ότι μπορούσε να της προσφέρει μια αποκλειστική συνέντευξη με τον επαγγελματία δολοφόνο Γιούχαν Άντερσον, που ήταν περισσότερο γνωστός ως «Άντερς ο Φονιάς».

Η διευθύντρια ειδήσεων δεν είχε ακουστά ποτέ της για κάποιον επαγγελματία δολοφόνο με αυτό το όνομα, αλλά γνώριζε πολύ καλά τον τίτλο ενός πρωτοσέλιδου μόλις το άκουσε. Και το «Άντερς ο Φονιάς» θα έκανε «μπαμ». Ζήτησε να μάθει περισσότερα.

Λοιπόν, της εξήγησε ο Περ Πέρσον, το θέμα ήταν πως ο Γιούχαν Άντερσον είχε περάσει σχεδόν όλη την ενήλικη ζωή του στη φυλακή για μια σειρά φόνων. Μπορεί να ήταν κάπως τραβηγμένο να τον αποκαλεί κανείς «δράστη μαζικών δολοφονιών», αλλά ο αριθμός των πτωμάτων που μπορούσε να βρει κανείς στην ντουλάπα του Άντερς του Φονιά –εκτός από τα θύματα για τα οποία είχε δικαστεί και καταδικαστεί– ήταν κάτι που ο Περ Πέρσον δεν ήθελε ούτε καν να σκέφτεται.

Εν πάση περιπτώσει, τώρα αυτή η δολοφονική μηχανή είχε αποφυλακιστεί και μηνούσε της διευθύντριας μέσω του καλού του φίλου Περ Πέρσον ότι ευχαρίστως θα μιλούσε στην *Expressen* για να εξηγήσει ότι είχε γίνει καλύτερος άνθρωπος. Ή όχι.

«Ή όχι;» έκανε η διευθύντρια ειδήσεων.

Δεν πήρε πάνω από λίγα λεπτά στην εφημερίδα να ψάξει και να βρει τον άθλιο βίο και την πολιτεία του Γιούχαν Άντερσον. Το «Άντερς ο Φονιάς» δεν ήταν το ψευδώνυμο με το οποίο ήταν γνωστός στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, και γι' αυτό ο ρεσεψιονίστας μας ήταν έτοιμος να αραδιάσει μια ιστορία για το πώς του δόθηκε το παρατσούκλι αυτό κατά τη διάρκεια της τελευταίας θητείας του στη φυλακή και του έμεινε, αλλά η ανησυ-

χία του ως προς αυτό αποδείχθηκε αδικαιολόγητη. Η *Expressen* ήταν της άποψης ότι αν κάποιος λεγόταν «Άντερς ο Φονιάς» πάει και τελειώσει. Ήταν υπέροχο! Η εφημερίδα είχε αποκτήσει πλέον ένα δικό της δολοφόνο. Σίγουρα καλύτερο από οποιαδήποτε άλλη είδηση για παλαιότερους αξιομνημόνευτους φόνους.

Ο ρεπόρτερ και ο φωτογράφος συνάντησαν την επόμενη ημέρα κιόλας τον Άντερς τον Φονιά και τους φίλους του στην ελαφρώς ευπρεπισμένη ρεσεψιόν της «Πανσιόν Ακρωτήρι». Οι φίλοι πήραν παράμερα τον ρεπόρτερ και του εξήγησαν ότι οι ίδιοι δεν έπρεπε να φιγουράρουν στην εφημερίδα, επειδή κάτι τέτοιο μπορούσε να τους βάλει σε περιπέτειες. Τον ρώτησαν αν κατάλαβε τι εννοούσαν.

Ο νεαρός, και ολοφάνερα νευρικός, ρεπόρτερ το σκέφτηκε για λίγο. Δε γινόταν να υπαγορεύουν όρους για την πολιτική της εφημερίδας άσχετοι άνθρωποι. Ουσιαστικά, όμως, το αντικείμενο της συνέντευξης ήταν ο Γιούχαν Άντερσον. Το να κρατούσε κρυφούς τους πληροφοριοδότες ήταν λογικό. Όμως, του έπεφτε πολύ βαρύ να συμφωνούσε στην απαίτησή τους να υπάρχουν μόνο φωτογραφίες, όχι αρχεία ήχου και βίντεο κλιπ γενικώς. Ο ρεσεψιονίστας έκανε κι εδώ επίσης λόγο για την ασφάλεια τη δική του και της παστώρισσας, αν και κάπως ασαφέστερα τώρα. Ο ρεπόρτερ και ο φωτογράφος σκυθρωπίασαν, αλλά το δέχτηκαν και αυτό.

Ο Άντερς ο Φονιάς περιέγραψε με κάθε λεπτομέρεια τους τρόπους με τους οποίους είχε στείλει στον άλλο κόσμο διάφορους ανθρώπους όλα αυτά τα χρόνια. Αλλά σύμφωνα με την ισχύουσα στρατηγική δημοσίων σχέσεων δεν αναφέρθηκε καθόλου στο θέμα του αλκοόλ και των χαπιών· αντ' αυτού, του είχαν επιτρέψει να απαριθμήσει όλα αυτά που τον έκαναν έξαλλο, όλα αυτά που θα μπορούσαν να τον κάνουν βίαιο ξανά.

«Μισώ την αδικία», είπε στον ρεπόρτερ της *Expressen*, μια που θυμόταν ότι η ιερέας είχε μιλήσει γι' αυτό.

«Αυτό μάλλον συμβαίνει σε όλους μας», είπε ο ακόμη νευ-

ρικός ρεπόρτερ. «Υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο είδος αδικίας που έχεις κατά νου;»

Ο Άντερς ο Φονιάς τα είχε προβάρει όλα αυτά με την ιερέα, αλλά τώρα το μυαλό του είχε σταματήσει εντελώς. Μήπως έπρεπε να πιει μια πρωινή μπίρα για να βρει τη φόρμα του; Ή μήπως είχε ήδη πιει αρκετές;

Ως προς το πρώτο κάτι θα μπορούσε να γίνει, ενώ το δεύτερο του φάνηκε τελείως απίθανο. Κροτάλισε τα δάχτυλά του, και ο ρεσεψιονίστας έφερε άλλη μία μπίρα από το ψυγείο. Μέσα σε δεκαπέντε δευτερόλεπτα, ο δολοφόνος την είχε στο χέρι του και την άνοιγε, ενώ έπειτα από μισό λεπτό την είχε κιόλας αδειάσει.

«Πού είχαμε σταματήσει, αλήθεια;» έκανε ο Άντερς ο Φονιάς και έγλειψε τον αφρό από τα χείλη του.

«Μιλούσαμε για αδικίες», αποκριθήκε ο ρεπόρτερ, που δεν είχε δει ποτέ του άνθρωπο να κατεβάζει ένα μπουκάλι μπίρα τόσο γρήγορα.

«Α, ναι, λέγαμε ότι μισώ κάτι τέτοια πράγματα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι... αλλά ποιες αδικίες;»

Κατά τη διάρκεια της πρόβας, η παιστόρισσα είχε μάθει πλέον ότι στο κεφάλι του δολοφόνου οι σκέψεις πηγαينوέρχονταν κατά το δοκούν. Τώρα είχαν βγει πάλι περίπατο από μόνες τους.

Και είχε δίκιο ως προς αυτό. Ο Άντερς ο Φονιάς δεν μπορούσε να θυμηθεί με τίποτα τι ήταν αυτά που μισούσε. Η τελευταία μπίρα είχε ήδη αρχίσει να τον επηρεάζει. Δεν αποκλειόταν να άρχιζε να λέει πόσο αγαπούσε όλο τον κόσμο. Αλλά κάτι τέτοιο δεν επιτρεπόταν να το πει. Απέμενε μόνο ο αυτοσχεδιασμός.

«Ναι, μισώ τη... φτώχεια. Και τις απαίσιες αρρώστιες. Χτυπάνε μόνο τους καλούς σε αυτή την κοινωνία».

«Σοβαρά;»

«Βέβαια, οι καλοί παθαίνουν καρκίνο και τέτοια. Όχι οι κακοί. Κι αυτό το μισώ. Και μισώ επίσης αυτούς που πίνουν το αίμα του κοσμάκη».

«Και ποιοι είναι αυτοί;»

Χμμ, ποιους να σκεφτόταν άραγε ο Άντερς ο Φονιάς; Τι σκεφτόταν γενικώς; Μα γιατί του ήταν τόσο δύσκολο να θυμηθεί τι υποτίθεται ότι έπρεπε να πει; Για παράδειγμα, αυτό το πράγμα με τους σκοτωμούς. Έπρεπε μήπως να ισχυριστεί ότι δε σκότωνε πια, ή μήπως το αντίθετο;

«Δε σκοτώνω πια», άκουσε τον εαυτό του να λέει. «Ή, μάλλον, σκοτώνω. Όσοι βρίσκονται στη λίστα μίσους μου πρέπει να προσέχουν».

Λίστα μίσους; αναρωτήθηκε και ο ίδιος τι έλεγε τώρα. Τι είδους λίστα μίσους; Μακάρι να έκανε μια ερώτηση τώρα ο ρεπόρτερ μπας και ξανάπιανε το νήμα...

«Λίστα μίσους;» είπε ο ρεπόρτερ. «Και ποιοι είναι σε αυτή;»

Γαμώτο! Τώρα οι σκέψεις στο μυαλό του Άντερς του Φονιά άρχισαν να στροβιλίζονται όλο και πιο γρήγορα. Έπρεπε να τις βάλει σε τάξη... Πώς τα είχαν πει στην πρόβα; Έπρεπε να φαίνεται... τρελός και επικίνδυνος. Τι άλλο είχαν πει;

Η ιερέας και ο ρεσεψιονίστας δεν άρχισαν να προσεύχονται σε ανώτερες δυνάμεις για να βρει τον δρόμο του ο δολοφόνος μέσα σε αυτό το συννοθύλευμα σκέψεων, καθώς θεωρούσαν πως δεν είχαν ακριβώς άριστες σχέσεις με τις εν λόγω δυνάμεις. Αντιθέτως, στέκονταν εκεί και ήλπιζαν. Ήλπιζαν ότι ο Άντερς ο Φονιάς θα προσγειωνόταν ξανά, κατά κάποιον τρόπο.

Πάνω από τον ώμο του ρεπόρτερ της *Expressen* και έξω από το παράθυρο ο Άντερς ο Φονιάς μπορούσε να διακρίνει την πινακίδα με τα φώτα νέον της εταιρείας «Σουηδικό Κτηματομεσιτικό Γραφείο» σε ένα κτίριο καμιά εκατοστή μέτρα μακριά, στην άλλη πλευρά του δρόμου. Δίπλα στο κτηματομεσιτικό ήταν ένα μικρό, προαστιακό κατάστημα της Handelsbanken. Μόλις που τα διέκρινε από εκεί όπου καθόταν, παρ' όλα αυτά ήξερε ότι βρίσκονταν εκεί, γιατί πόσες και πόσες φορές δεν είχε καθίσει εκεί απ' έξω στη στάση καπνίζοντας, καθώς περίμενε το λεωφορείο που θα τον πήγαινε στο επόμενο θύμα;

Μια που δεν μπόρεσε να βάλει τις σκέψεις του σε ικανοποιη-

τική τάξη, ο Άντερς ο Φονιάς άφησε τον εαυτό του να αντλήσει έμπνευση μέσα απ' ό,τι υπήρχε στο οπτικό του πεδίο.

Κτηματομεσιτικό γραφείο, τράπεζα, στάση λεωφορείου, καπνιστές...

Δεν είχε πιάσει στα χέρια του ποτέ τουφέκι ή περίστροφο, αλλά το ένστικτό του δούλευε μια χαρά όταν ήταν να λέει ό,τι του κατέβαινε στο μυαλό. «Ποιοι είναι στη λίστα μίσους μου; Είναι σίγουρος ο ρεπόρτερ ότι θέλει να το μάθει αυτό;» απάντησε χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του και μιλώντας πιο αργά.

Ο ρεπόρτερ έγνεψε καταφατικά, με σοβαρή έκφραση.

«Δε μου αρέσουν οι μεσίτες», έκανε ο Άντερς ο Φονιάς. «Ή οι τραπεζικοί. Κι αυτοί που καπνίζουν. Ούτε οι επιβάτες που χρησιμοποιούν τα μέσα μαζικής μεταφοράς...»

«Οι... επιβάτες που χρησιμοποιούν τα μέσα μαζικής μεταφοράς;» έκανε κατάπληκτος ο ρεπόρτερ.

«Ναι. Πιστεύεις κι εσύ το ίδιο;»

«Όχι, εννοώ το εξής: Πώς μπορείς να μισείς τους επιβάτες των αστικών συγκοινωνιών;»

Ο Άντερς ο Φονιάς είχε καταφέρει να μπει στο πετσί του ρόλου –τον ίδιο του τον εαυτό έπαιζε άλλωστε– και εκμεταλλεύταν σωστά αυτά που τύχαινε να ξεστομίζει. Χαμήλωσε κι άλλο τη φωνή του. Και μίλησε ακόμα πιο αργά:

«Μήπως είσαι οπαδός των αστικών συγκοινωνιών;»

Τώρα, ο ρεπόρτερ της *Expressen* είχε φοβηθεί πραγματικά. Επιβεβαίωσε ότι δεν του άρεσαν οι επιβάτες των αστικών συγκοινωνιών, ότι ο ίδιος και η φίλη του πήγαιναν με το ποδήλατο από και προς τη δουλειά και ότι ποτέ του δεν είχε σκεφτεί ποια ακριβώς γνώμη θα έπρεπε να έχει ειδικά για τους επιβάτες των μέσων μαζικής μεταφοράς.

«Ούτε οι ποδηλάτες μού αρέσουν», είπε ο Άντερς ο Φονιάς. «Αλλά αυτοί που μετακινούνται με τις συγκοινωνίες είναι χειρότεροι. Όπως και το νοσηλευτικό προσωπικό. Και οι κηπουροί.»

Ο Άντερς ο Φονιάς είχε πάρει φόρα. Τότε η παστώρισα σκέ-

φτηκε ότι ήταν ώρα να τους διακόψει, πριν καταλάβει ο ρεπόρτερ και ο φωτογράφος ότι ο Άντερς ο Φονιάς τούς δούλευε, ή ότι πιθανώς δεν είχε ιδέα τι έλεγε, ή λίγο απ' όλα.

«Νομίζω ότι εδώ θα πρέπει να σταματήσουμε, καθώς ο Άντερς ο Φονιάς, ο Γιούχαν, εννοώ, θα πρέπει να ξεκουραστεί για μεσημέρι παρέα με ένα χρυσό και ένα πορτοκαλί χάπι. Είναι σημαντικό να μην πάει τίποτα στραβά ως το βράδυ».

Η συνέντευξη δεν πήγε όπως το είχαν σχεδιάσει, αλλά με λίγη τύχη μπορεί και να έβγαινε κάτι καλό από αυτά που είχαν ειπωθεί. Η ιερρέας λυπόταν μόνο που δεν είχαν ειπωθεί τα σημαντικότερα πράγματα, αυτά που είχε προβάρει καμιά εικοσαριά φορές με τον δολοφόνο τους. Η ίδια η διαφήμιση, με άλλα λόγια.

Και τότε έγινε ένα θαύμα. Ο Άντερς ο Φονιάς τα θυμήθηκε όλα! Κι ενώ ο φωτογράφος είχε ήδη καθίσει στη θέση του οδηγού, στο αυτοκίνητο της εφημερίδας, και ο ρεπόρτερ είχε βάλει το ένα του πόδι μέσα από τη μεριά του συνοδηγού, ο Άντερς ο Φονιάς τούς είπε δυνατά:

«Ξέρετε πού θα με βρείτε αν θέλετε να σπάσω καμιά επιγονατίδα. Δεν είμαι ακριβός. Είμαι όμως καλός σε αυτό που κάνω».

Ο ρεπόρτερ της *Expressen* γούρλωσε τα μάτια, τον ευχαρίστησε για την πληροφορία, έβαλε και το άλλο πόδι στο αυτοκίνητο, έτριψε με το δεξί χέρι τη σώα και αβλαβή επιγονατίδα του, έκλεισε την πόρτα και είπε στον φωτογράφο του:

«Φεύγουμε. Τώρα».

Το πρωτοσέλιδο της *Expressen* την επομένη έγραφε:

Ο πιο επικίνδυνος άνθρωπος στη Σουηδία;

Ο ΑΝΤΕΡΣ Ο ΦΟΝΙΑΣ

σε αποκλειστική συνέντευξη:

ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΩ ΞΑΝΑ

Δεν είχαν, βέβαια, αποδώσει σωστά τα λεγόμενά του, αλλά όταν ο άλλος δεν μπορεί να εκφραστεί έτσι ώστε αυτά που λέει να είναι κατάλληλα για ένα πρωτοσέλιδο, η εφημερίδα δεν έχει άλλη επιλογή από το να γράψει αυτά που ο εκάστοτε συνεντευξιαζόμενος εννοεί και όχι αυτά που έχει πει. Είναι αυτό που λένε δημιουργική δημοσιογραφία.

Πάνω από τέσσερις σελίδες έδιναν στους αναγνώστες της εφημερίδας να καταλάβουν τι φρικτός τύπος ήταν ο Άντερς ο Φονιάς. Πέρα από όλες τις θηριωδίες που είχε διαπράξει, κατά τον αρθρογράφο, εκείνο που φόβιζε κυρίως ήταν η πιθανή του ψυχοπάθεια, η οποία τον έκανε να μισεί τους πάντες, από κτηματομεσίτες και νοσηλευτικό προσωπικό μέχρι... επιβάτες αστικών συγκοινωνιών.

«Το μίσος που τρέφει ο Άντερς ο Φονιάς για ένα μεγάλο κομμάτι της ανθρωπότητας φαίνεται να μη γνωρίζει όρια. Το τελικό συμπέρασμα είναι ότι κανένας, πραγματικά κανένας, δεν μπορεί να αισθάνεται ασφαλής. Μάλιστα, οι υπηρεσίες του Άντερς του Φονιά προσφέρονται προς ενοικίαση. Έκανε στον ρεπόρτερ της Expressen την προσφορά να σπάσει μια επιγονατίδα, οποιουδήποτε ατόμου, έναντι εύλογης αποζημίωσης».

Εκτός από το κύριο άρθρο για τη συνάντηση του θαρραλέου ρεπόρτερ με τον προαναφερόμενο δολοφόνο, η εφημερίδα είχε βάλει και μια συνέντευξη με έναν ψυχίατρο, ο οποίος αφιέρωνε τη μισή του επιχειρηματολογία για να υπογραμμίσει ότι μπορούσε να μιλήσει μόνο γενικώς και την άλλη μισή για να εξηγήσει με σαφήνεια ότι δε γινόταν να κλείσουν τον Άντερς τον Φονιά σε ψυχιατρείο, μια που δεν μπορούσαν να τεκμηριώσουν ότι ήταν επικίνδυνος για τον εαυτό του ή για άλλους. Βέβαια, εί-

χε διαπράξει εγκλήματα, αλλά από νομικής πλευράς είχε εκπίσει τις ποινές που του είχαν επιβληθεί. Το να μιλάει κανείς για περαιτέρω ωμότητες που θα μπορούσε να φανταστεί ότι θα διέπραττε το άτομο αυτό σε ένα υποθετικό μέλλον δεν ήταν αρετό.

Στο τέλος υπήρχε ένα σχετικό άρθρο, αρκούντως συναισθηματικό, γραμμένο από ένα πολύ γνωστό άτομο της εφημερίδας. Η γυναίκα αυτή ξεκινούσε ως εξής το άρθρο της:

«Είμαι μητέρα. Χρησιμοποιώ τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Και φοβάμαι».

Έπειτα από όλα αυτά που γράφτηκαν στην *Expressen*, και τον θόρυβο που προκάλεσαν, άρχισαν να φτάνουν ένα σωρό αιτήματα από όλες τις μεριές της Σουηδίας, της Σκανδιναβίας και της υπόλοιπης Ευρώπης για άλλη μία συνέντευξη. Ο ρεσεψιονίστας δέχτηκε το αίτημα μερικών διεθνών εφημερίδων (*Bild Zeitung*, *Corriere della Sera*, *Daily Telegraph*, *El Periódico* και *Le Monde*), αλλά τίποτα παραπάνω. Οι ερωτήσεις έγιναν στα αγγλικά, στα ισπανικά ή στα γαλλικά και πέρασαν από τη γλωσσομαθή παστορίσσα, η οποία δεν ενδιαφέρθηκε να αναπαραγάγει όσα είχε πει ο Άντερς ο Φονιάς, αλλά όσα έπρεπε να είχε πει. Και, φυσικά, ούτε κουβέντα για τηλεοπτική συνέντευξη ή για συνάντηση με δημοσιογράφο που θα καταλάβαινε τι βλακείες ξεστόμιζε ο δολοφόνος. Η τύχη που είχε η τριάδα με τη σουηδική *Expressen* δεν υπήρχε περίπτωση να επαναλαμβανόταν. Έτσι, αφήνοντας τα υπόλοιπα σκανδιναβικά ΜΜΕ να δημοσιεύουν παραθέματα από τη *Le Monde*, για παράδειγμα (διατυπωμένα από τον δολοφόνο, διαστρεβλωμένα και εξωραϊσμένα από την ιερέα), έβγαϊναν αυτά που ήθελαν προς τα έξω.

«Μια χαρά είναι το δημοσιογραφικό ταλέντο σου», είπε η Γιοχάνα Σελάντερ στον Περ Πέρσον.

«Χωρίς τις γλωσσικές ικανότητές σου δε θα γινόταν τίποτα», ανταπέδωσε τη φιλοφρόνηση ο Περ Πέρσον.

Ο άνθρωπος που ήταν τώρα πια γνωστός ως «Άντρες ο Φο-
νιάς» σε έναν ολάκερο λαό και σε μισή ήπειρο ξυπνούσε
γύρω στις έντεκα κάθε πρωί. Ντυνόταν –στην περίπτω-
ση, βέβαια, που είχε γδυθεί για να ξαπλώσει το προηγούμενο
βράδυ– και μετά διέσχισε τον διάδρομο και πήγαινε να πάρει το
πρωινό του, που αποτελούνταν από σάντουιτς με τυρί και μπί-
ρα, όλα από τη ρεσεψιόν.

Έπειτα καθόταν να συνέλθει λίγο και κατά τις τρεις το με-
σημέρι άρχιζε να πεινάει για τα καλά. Τότε σηκωνόταν και πή-
γαινε στο γειτονικό ρεστοράν, που σερβίριζε σουηδικό παραδο-
σιακό φαγητό. Φυσικά, το συνόδευε πάλι με μπίρες.

Όλα αυτά γίνονταν, βέβαια, αν δεν ήταν εργάσιμη ημέρα, αλ-
λά οι εργάσιμες ημέρες είχαν γίνει περισσότερες μετά την προ-
βολή του από τα ΜΜΕ. Η εταιρεία που είχαν μαζί με τον ρεσε-
ψιονίστα και την ιερέα πήγαινε τώρα πια μια χαρά. Είχε δουλειά
Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, δεν είχε όρεξη για περισσό-
τερη. Στην πραγματικότητα, ούτε γι' αυτές τις τρεις ημέρες εί-
χε όρεξη, μια που είχαν σπάσει περισσότερες επιγονατίδες από
αυτές που υπολόγιζαν. Διότι αυτή την προσφορά είχε τύχει να
κατονομάσει στην εφημερίδα, και η πλειονότητα των πελατών
που επιθυμούσαν κάποιου είδους σακάτεμα φαινόταν να δια-
θέτει ιδιαίτερα φτωχή φαντασία για να προτείνει κάτι δικό της.

Ο δολοφόνος προσπαθούσε να κάνει τις δουλειές του αμέσως μετά το μεσημεριανό φαγητό, αλλά, οπωσδήποτε, πριν αρχίσει τη ζυθοποιία για τα καλά μέχρι το βράδυ. Έπαιρνε ταξι αλέ ρετούρ και πολλές φορές ολοκλήρωνε τη δουλειά σε μία ώρα και κάτι. Το να διατηρεί κάποια ισορροπία στο μεθύσι ήταν πολύ σημαντικό. Αν κατέβαζε πολλές μπίρες πριν από τη δουλειά, τα πράγματα μεπερδευόνταν. Λίγες μπίρες ακόμα, και ρίσκαρε να τα κάνει θάλασσα, με δραματική κατάληξη. Αν κι όχι τόσο δραματική όσο θα γίνονταν εάν στο μενού υπήρχε αλκοόλ και χάπια. *Ποτέ αλκοόλ και χάπια*, είχε γίνει η μόνιμη επωδός για τον πενηνταεξάρη δολοφόνο. Η σκέψη να περάσει άλλους δεκαοκτώ μήνες στη φυλακή ήταν κάτι που μπορούσε να χωνέψει. Όχι όμως κι άλλα δεκαοκτώ χρόνια.

Το διάστημα που μεσολαβούσε ανάμεσα στο πρωινό, κατά τις έντεκα, και το μεσημεριανό, κατά τις τρεις, ήταν ο ιδανικός χρόνος για τον ρεσεψιονίστα και την ιερέα αν ήθελαν να πουν κάτι στον συνétaιρό τους. Διότι αυτές τις ώρες ο Άντερς ο Φονιάς είχε απαλλαγεί, στον βαθμό που γινόταν, από το μεθύσι της προηγούμενης βραδιάς και δεν είχε προλάβει ακόμη να βάλει μπροστά το επόμενο.

Οι συναντήσεις γίνονταν συνήθως αυθόρμητα, αλλά στη συνέχεια υπήρξε και συγκεκριμένη ώρα συνάντησης, Δευτέρες στις 11:30 στο μικρό φουαγιέ της πανσιόν, όπου τύχαινε να υπάρχει ένα τραπέζι και τρεις καρέκλες σε μια γωνιά. Ο Άντερς ο Φονιάς εμφανιζόταν τουλάχιστον τη Δευτέρα, πάντα με την προϋπόθεση ότι δεν είχε αποκοιμηθεί λιώμα από το μεθύσι σε κάποιο άγνωστο μέρος στην πόλη και δεν κατάφερε να είναι στην ώρα του.

Στις συναντήσεις αυτές ακολουθούσαν μια συγκεκριμένη ρουτίνα. Ο ρεσεψιονίστας σερβίριζε τον Άντερς τον Φονιά μια μπίρα, ενώ ο ίδιος με την παστόρισσα έπιναν από έναν καφέ. Έπειτα συζητούσαν τα μέχρι εκείνη τη στιγμή ολοκληρωμένα συμβόλαια, τις επικείμενες δραστηριότητες, την οικονομική κατάσταση και διάφορα άλλα.

Το μόνο πραγματικό πρόβλημα με τη δραστηριότητά τους ήταν ότι ο δολοφόνος, παρά τις συμβουλές τους, πολύ σπάνια κατάφερε να ξεχωρίζει το αριστερό από το δεξί όταν επρόκειτο για σπασμένα χέρια και πόδια. Η ιερέας είχε καινούργιες προτάσεις, όπως ότι το δεξί ήταν το χέρι που χρησιμοποιούσε κανείς σε μια χειραψία. Επ' αυτού ο δολοφόνος απάντησε ότι δε συνήθιζε τις χειραψίες. Τις περισσότερες φορές έκανε μια πρόποση, όταν οι καταστάσεις ήταν ευχάριστες, και σε περιπτώσεις που δεν ήταν χρησιμοποιούσε και τα δύο χέρια ταυτόχρονα.

Τότε η ιερέας σκέφτηκε ότι θα μπορούσαν να γράψουν ένα μεγάλο «Α» στην αριστερή γροθιά του Άντερς του Φονιά, και ίσως έτσι να λυνόταν το πρόβλημα. Ο δολοφόνος έγενεψε επιδοκιμαστικά, αλλά είπε πως για σιγουριά θα έπρεπε να γράψουν και ένα «Δ» στο άλλο χέρι.

Η ιδέα αυτή αποδείχθηκε και λαμπρή και ανόητη συνάμα. Διότι αυτό που ήταν «Α» για τον Άντερς τον Φονιά ήταν «Δ» για εκείνον που θα είχε την ατυχία να στέκει απέναντί του. Ως εκ τούτου, και για να βάλουν σε κάποια τάξη τα πράγματα, σημάδεψαν λαθεμένα την αριστερή του γροθιά με «Δ», και το αντίθετο.

Ο ρεσεψιονίστας μπορούσε με ικανοποίηση πλέον να διαπιστώσει ότι το πελατολόγιο είχε διευρυνθεί, ότι τα παράπονα των πελατών είχαν σχεδόν σταματήσει από τότε που άλλαξαν θέση η αριστερή με τη δεξιά γροθιά και ότι είχαν πάρει παραγγελίες από Γερμανία, Γαλλία, Ισπανία και Αγγλία. Όχι από την Ιταλία, ωστόσο· εκεί μάλλον καθάριζαν μόνοι τους.

Το ερώτημα ήταν αν η επιχείρηση έπρεπε να επεκταθεί, αν ήταν ώρα να προσλάβει η εταιρεία και άλλους. Μήπως είχε ο Άντερς ο Φονιάς κάποιον κατάλληλο υποψήφιο, κάποιον που θα μπορούσε να σπάει χέρια και πόδια, αλλά να γνωρίζει ότι

δεν έπρεπε να υπερβαίνει τα όρια; Βέβαια, αυτό θα γινόταν αν επέμενε στην απόφασή του να μην εργάζεται περισσότερο από μία ή δύο ώρες, τρεις ημέρες την εβδομάδα.

Ο Άντερς ο Φονιάς διέκρινε έναν επικριτικό τόνο σε όλα αυτά και απάντησε ότι ίσως να μην ενδιαφερόταν και τόσο πολύ να κάνει τα λεφτά μασούρια όπως ο ρεσεψιονίστας και η ιερρέας και ότι αυτός είχε το μυαλό και τη γνώση να εκτιμά το πόσο σημαντικός ήταν ο ελεύθερος χρόνος. Δουλειά τρεις φορές την εβδομάδα έφτανε και περίσσευε, και δεν ήθελε, σε καμία περίπτωση, κάποιον παλαβιάρη νεαρό που θα πήγαινε να ανεμίζει τα χέρια του και να σπιλώνει το καλό του όνομα όσο αυτός θα απολάμβανε τον ελεύθερο χρόνο του.

Όσον αφορούσε όλες αυτές τις χώρες που μόλις είχαν απαριθμήσει, ένα πράγμα μόνο είχε να τους πει: *Ποτέ των «ποτών»!* Ο Άντερς ο Φονιάς δεν ήταν ξενοφοβικός τύπος, όχι, δεν ήταν, υπέγραφε και με τα δύο του χέρια ότι όλοι οι άνθρωποι είχαν ίση αξία, αλλά ήθελε πάντα να λέει ένα «γεια» και μια «καλημέρα» και να μπορεί να στέκεται μπροστά σε όποιον επρόκειτο να σαπίσει στο ξύλο μετά. Αυτό ήταν σίγουρα το λιγότερο που θα απαιτούσε κάποιος από ένα συνάνθρωπο, έτσι δεν ήταν;

«Αυτό λέγεται “σεβασμός”», είπε πεισιμωμένος ο Άντερς ο Φονιάς. «Αλλά ίσως η παστόρισσα και ο ρεσεψιονίστας να μην το έχουν ξανακούσει».

Ο ρεσεψιονίστας δε σχολίασε την άποψη του δολοφόνου για τον βαθμό σεβασμού που περιλάμβανε την ανταλλαγή ευγενικών φράσεων με τον άνθρωπο που σε μερικά δευτερόλεπτα θα έκανε ασήκωτο από το ξύλο. Είπε όμως, κάπως δηκτικά, ότι είχε καταλάβει πως ο Άντερς ο Φονιάς δεν έκανε τα λεφτά μασούρια. Άλλωστε, τις προάλλες, κάποιος είχε σβουρξίξει ένα τζουκμποξ έξω από το παράθυρο του αγαπημένου ρεστοράν του δολοφόνου μας επειδή δεν του άρεσε η μουσική που έπαιζε. «Πόσο σου κόστισε εκείνος ο σημαντικότερος ελεύθερος χρόνος, λοιπόν; Είκοσι πέντε χιλιάρια; Τριάντα, ίσως;» έκανε ο Περ

Πέρασαν και ένιωσε μια κάποια ικανοποίηση που είχε τολμήσει να ξεστομίσει αυτά τα λόγια.

Ο Άντερς ο Φονιάς μουρμούρισε ότι τα τριάντα ήταν πιο κοντά στην αλήθεια και ότι αυτό δεν ήταν το σημαντικότερο πράγμα που είχε κάνει στη ζωή του. «Αλλά τι σόι άνθρωποι είναι αυτοί που ρίχνουν λεφτά σε ένα μηχάνημα για να ακούσουν τον Χούλιο Ιγκλέσιας;»

Σε έναν παλιό οίκο ανοχής και νυν φθινό ξενοδοχείο, συναντιούνται τυχαία τρεις εντελώς διαφορετικοί και άγνωστοι μεταξύ τους άνθρωποι: μια πρώην ιερέας, που έχει μόλις αποπεμφθεί από την Εκκλησία, ο κατεστραμμένος εγγονός ενός πρώην εκατομμυριούχου, ο οποίος εργάζεται πλέον ως ρεσεψιονίστας, και ο Άντερς ο Φονιάς, δολοφόνος που έχει μόλις αποφυλακιστεί. Οι συνέπειες της γνωριμίας τους θα είναι ξεκαρδιστικά ολέθριες!

Βλέποντας στο πρόσωπο του Άντερς του Φονιά μια μοναδική εμπορική ευκαιρία, η αταίριαστη τριάδα ιδρύει μια ασυνήθιστη επιχείρηση. Η ιερέας και ο ρεσεψιονίστας θα χειρίζονται τη στρατηγική και τις δημόσιες σχέσεις και θα συντονίζουν τις «αποστολές» του Άντερς του Φονιά. Εκμεταλλεύονται στο έπακρο τη λύσσα των ΜΜΕ για σκανδαλιστικές, «κίτρινες» ειδήσεις ώστε να διαφημίσουν τις φοβερές ικανότητες του «ταλέντου» τους και χτίζουν γρήγορα ένα πελατολόγιο με πλούσιους Σουηδούς γκάνγκστερ. Και έτσι ξαφνικά, πιάνουν την καλή.

Όταν, όμως, ο Άντερς ο Φονιάς αρχίζει να θέτει βαθύτερα ερωτήματα περί νοήματος και ουσίας, η περιέργειά του τον οδηγεί σε μια αναπάντεχη ανακάλυψη: βρίσκει τον Ιησού. Αποφασισμένοι να κρατήσουν με νύχια και με δόντια την κερδοφόρο επιχείρησή τους, η ιερέας και ο ρεσεψιονίστας καταστρώνουν ένα τολμηρό σχέδιο, χρησιμοποιώντας τη νεοανακαλυφθείσα, και ομολογουμένως θερμότατη, πίστη του Άντερς του Φονιά.

Σκανταλιάρικο, καυστικό και ανατρεπτικό, το μυθιστόρημα Ο ΑΝΤΕΡΣ Ο ΦΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ είναι μια κωμική περιπέτεια που μας θυμίζει ότι ποτέ δεν είναι αργά για να ξεκινήσεις από την αρχή, και ν' ανακαλύψεις τι έχει πραγματικά σημασία.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-1642-7

9 786180 116427

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17826

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ